

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/24633 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 10 september 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 september 2005, voor zover thans van belang, heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) geweigerd om appellant ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 21 april 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 september 2007, verzonden op 12 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Lid van de enkelvoudige kamer

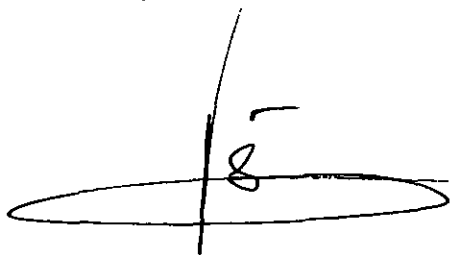
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 november 2007

154.

Verzonden: 13 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

+31204724699

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres Unit 21F, Postbus 75718, 1119 ZT Schiphol

Infolijn 0800-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
 (werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
 Fax (020) 8897875
 Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
 Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)
 Nummer: 9805-10-8001

Op 22 juni 2000 is namens (), van Afghaanse nationaliteit, geboren op (), verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van 16 mei 2000, waarbij de aanvragen om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf niet zijn ingewilligd.

Op 26 maart 2002 heeft een zitting van de ambtelijke commissie plaatsgevonden. Het bezwaarschrift van 22 juni 2000 is bij beschikking van 16 april 2002 ongegrond verklaard. Namens betrokkene is hiertegen op 13 mei 2002 een beroepschrift ingediend. Bij uitspraak van 1 maart 2005 van de Rechtbank te 's Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, is het beroep gegrond verklaard.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

De aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd alsmede gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 18 mei 2005 en 14 juni 2005 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de besluitvorming.

In de hierboven genoemde beschikking van 16 mei 2000, waarvan de inhoud hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd en het gestelde ter zitting wordt nog het volgende overwogen.

In het bezwaarschrift van 22 juni 2000 is aangevoerd dat in de beschikking van 16 mei 2000 ten onrechte is vermeld dat betrokkene geen gebruik heeft gemaakt van de gelegenheid tot het indienen van correcties en/of aanvullingen op het rapport van nader gehoor van 11 en 13 augustus. Betrokkene zou per fax van 16 oktober 1998 correcties en aanvullingen hebben ingediend. Naar aanleiding hiervan wordt overwogen dat de correcties en aanvullingen van 16 oktober 1998, in tegenstelling tot hetgeen in de beschikking van 16 mei 2000 staat vermeld, wel degelijk zijn meegewogen bij de beslissing op de aanvraag van betrokkene. De stelling van betrokkene dat de beschikking van 16 mei 2000 tot stand zou zijn gekomen op basis van een onvolledig onderzoek wordt dezerzijds dan ook niet gevolgd.

Voorts voert betrokkene in het bezwaarschrift aan dat uit de weergave van de in de beschikking van 16 mei 2000 aangehaalde bronnen valt af te leiden dat de informatie niet uit eerste hand is verkregen, doch uit informatie van horen zeggen nadien. Volgens betrokkene is er in het verleden negatieve propaganda gemaakt en valt niet

+31204724699

uit te sluiten dat sprake is van onjuiste dan wel vervormde informatie. Daarnaast zou uit de aangehaalde bronnen niet blijken dat er onderzoek is gedaan naar c.q. gerapporteerd is over de onderwerpen waarover betrokkene heeft verklaard.

Naar aanleiding hiervan wordt allereerst overwogen dat betrokkene niet nader heeft gemotiveerd dan wel onderbouwd waarom er ten aanzien van de in de beschikking van 16 mei 2000 aangehaalde bronnen sprake zou zijn van onjuiste dan wel vervormde informatie. Bovenstaande verklaringen van betrokkene vormen derhalve geen aanleiding om aan de juistheid van deze bronnen te twifelen. Immers, in het voornemen van 16 mei 2000 is gebruik gemaakt van objectieve en verifieerbare bronnen, te weten het rapport *Afghanistan: Reports of Torture and Long-term Detention Without Trial* van Amnesty International van maart 1991 (ASA 11/01/91) en het algemeen ambtsbericht *Veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan* van de Minister van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 (kenmerk: DPC/AM-663896). Ten aanzien van dit ambtsbericht wordt overwogen dat hierin een duidelijk en gedetailleerd beeld wordt gegeven van de door de KhAD/WAD gehanteerde handelswijze. In paragraaf 2.7 van dit ambtsbericht wordt geconcludeerd dat alle onderofficieren en officieren werkzaam zijn geweest in de macabere afdelingen van de KhAD en de WAD en persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen. Dezerzijds wordt geen aanleiding gezien om de juistheid van de inhoud van het ambtsbericht in twijfel te trekken. Immers, uit dit ambtsbericht blijkt dat aan de totstandkoming ervan onder meer algemene en gezaghebbende bronnen ten grondslag liggen. In dit verband wordt voorts verwezen naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 30 november 2004 (200404008/1), rechtsoverweging 2.1.1 t/m. 2.1.6. Hierin overweegt de Afdeling onder meer dat er geen grond is voor het oordeel dat de staatssecretaris niet mocht uitgaan van de conclusie die is neergelegd in paragraaf 2.7 van het genoemde ambtsbericht.

Voor zover betrokkene aanvoert dat uit de beschikking van 16 mei 2000 zou blijken dat er op geen enkele wijze onderzoek is gedaan naar de (on)juistheid van de zijn stellingen, wordt overwogen dat, zoals ook uit genoemde beschikking valt op te maken, het dezerzijds geloofwaardig wordt gescht dat betrokkene van oktober 1985 tot de val van het DVPA-regime in 1992 als (brigade-) generaal werkzaam is geweest bij de KhAD/WAD. Dit wordt door betrokkene zelf evenmin betwist. Hij heeft hieromtrent consistente verklaringen afgelegd en deze verklaringen onderbouwd door diverse documenten, onder meer ten aanzien van verschillende ontvangen onderscheidingen en promoties, te overleggen.

Bij brief van 3 april 2000 aan de Tweede Kamer (kenmerk: TK 19 637, nr. 520) is, mede naar aanleiding van de publicatie van het eerdergenoemde ambtsbericht van 29 februari 2000 geconcludeerd dat aan een onderofficier of een officier van de KhAD/WAD die asiel aanvraagt in Nederland voortaan in de regel artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag zal worden tegengeworpen.

Op basis van de gegevens zoals die in het voornoemde ambtsbericht van 29 februari 2000 uiteengezet zijn, dient te worden geconcludeerd dat betrokkene behoort tot de daarin beschreven categorie officieren van de KhAD/WAD, hetgeen impliceert dat hij op concrete wijze betrokken is geweest bij, en daarmee verantwoordelijkheid draagt voor de door de KhAD/WAD begane schendingen van de mensenrechten.

Een nadere uitwerking van het beleid inzake de toepassing van artikel 1F is neergelegd in hoofdstuk C1/5.13.3.3 van de Vreemdelingencirculaire. Zo komt in hoofdstuk C1/5.13.3.3.3 naar voren dat, teneinde te kunnen bepalen of betrokkene individueel voor artikel 1F handelingen verantwoordelijk dient te worden gehouden, de 'personal and knowing participation test' dient te worden toegepast. Dit wil zeggen dat moet worden bezien of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het betreffende misdrijf/de betreffende misdrijven ('knowing participation') én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ('personal participation'). Indien hiervan sprake is kan aan betrokkene artikel 1F worden tegengeworpen. De

+31204724699

hieronder beschreven 'personal and knowing participation test' is in lijn met het gestelde in het Statuut van Rome (artikel 25 en 27 tot en met 33).

Knowing participation

Indien aan één van de volgende situaties is voldaan is er sprake van 'knowing participation':

1. indien betrokkene werkzaam was voor een onderdeel van een regerings- of overheidsorgaan, bijvoorbeeld voor een onderdeel van het leger, de veiligheidsdienst of de politie, dat volgens gezaghebbende en vrij toegankelijke rapportages op systematische wijze en/of op grote schaal misdrijven als bedoeld in artikel 1F heeft gepleegd in de periode dat betrokkene daar werkzaam was, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering;
2. indien betrokkene werkzaam was voor een organisatie waarvan de Staatssecretaris van Justitie op basis van informatie van de Minister van Buitenlandse Zaken of andere hertoe geëigende instanties heeft geconcludeerd dat aan personen die behoren tot bepaalde categorieën van deze organisatie en die een verblijfsvergunning aanvragen in Nederland in de regel artikel 1F zal worden tegengeworpen, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering; of
3. indien betrokkene heeft deelgenomen aan handelingen waarvan hij wist of had behoren te weten dat het hier misdrijven betrof als bedoeld in artikel 1F, zonder dat hij deel uitmaakte van een orgaan of organisatie als bedoeld onder 1 en 2.

Ad 1

Nu betrokkene werkzaam was voor een organisatie of onderdeel daarvan, waarvan het hoofdbestanddeel van de activiteiten bestond uit het begaan van misdrijven in de zin van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, is de conclusie gerechtvaardigd dat betrokkene wist of had moeten weten van de misdrijven die door de organisatie waartoe hij behoorde ten tijde van zijn werkzaamheden voor die organisatie zijn gepleegd.

Betrokkene is er niet in geslaagd desondanks aan te tonen dat hij niets geweten heeft van het misdadige karakter van de KhAD/WAD. Er is derhalve geen sprake van een significante uitzondering. Bij de oordeelsvorming is meegewogen dat betrokkene heeft aangevoerd dat hij niets wist van de misstanden en dat de in het genoemde ambtsbericht gebruikte bewoordingen 'vrijwel ondenkbaar' op de niet ondenkbeeldige mogelijkheid duiden dat er wel personen binnen de KhAD werkzaam waren die geen weet hadden van de mensenrechtenschendingen. Betrokkene wordt in deze verklaringen niet gevolgd, allereerst omdat de term 'vrijwel ondenkbaar' in genoemd ambtsbericht in het geheel niet voorkomt. In paragraaf 2.9 van het ambtsbericht wordt gesteld dat het ondenkbaar is dat iemand die werkzaam was binnen deze diensten, ongeacht het niveau waarop hij werkzaam was, niet op de hoogte was van de grove schendingen van de mensenrechten die plaatsvonden - dit was immers zowel binnen als buiten Afghanistan een welbekend feit. Voorts wordt in genoemd ambtsbericht aangegeven dat met hun nietsontziende en veelal willekeurige optreden de KhAD en de WAD bewust een klimaat van terreur creëerden dat tot doel had elk verzet onder de burgerbevolking tegen het communistisch bewind bij voorbaat in de kiem te smoren. Uit de overige passages in het ambtsbericht, alsmede uit een groot aantal rapportages van gezaghebbende instanties, zoals de speciale rapporteur van de mensenrechten van de Verenigde Naties en Amnesty International, komt bovendien naar voren dat de misdrijven waarmee dat terreurklimaat gepaard ging gedurende de gehele periode dat de KhAD en de WAD hebben bestaan op grote schaal en door het gehele land verspreid door deze organisatie werden gepleegd. Voorts komt uit genoemd ambtsbericht naar voren dat het klimaat van angst en terreur dat de KhAD/WAD teweegbrachten in de Afghaanse maatschappij ook binnen de diensten zelf heerste. Gelet op de functie die betrokkene heeft bekleed, het onderdeel waar hij werkzaam was en de rang die hij vervulde is het derhalve niet aannemelijk dat hij niet geweten heeft van de door de KhAD/WAD begane misdrijven.

+31204724699

Naar aanleiding van hetgeen betrokkene in zijn bezwaarschrift aanvoert terzake het in de beschikking van 16 mei 2000 gebruikte (eerdergenoemde) rapport van Amnesty International, te weten dat het doel daarvan niet duidelijk is en dat er niet uit kan worden afgeleid dat betrokkene werkzaam was bij een afdeling die zich schuldig maakte aan mensenrechtenschendingen, wordt overwogen dat dit rapport in de betreffende beschikking is gebruikt om aan te tonen dat niet valt in te zien dat betrokkene, gelet op zijn hoge positie en zijn werkplek in de wijk te niets zou hebben geweten van de misdrijven die door de KhAD/WAD, onder meer op datzelfde adres, werden begaan. De informatie van Amnesty International is derhalve gebruikt om voorbeelden te geven van misdrijven die door directie 5 zijn gepleegd. In dit verband zijn in de beschikking overigens ook de moorden naar aanleiding van de coup-Tanai genoemd. De verklaring van betrokkene dat hij over de in het rapport genoemde activiteiten niets wist is derhalve niet geloofwaardig. De stelling van betrokkene in zijn bezwaarschrift dat het mogelijk is dat zowel het aantal als de benaming van de directies aan verandering onderhevig waren doet hieraan niet af.

Personal participation

Onder 'personal participation' wordt hier niet slechts verstaan het door betrokkene zelf of in diens opdracht plegen van het misdrijf, maar ook het door betrokkene direct faciliteren hiervan. Hiervan is sprake als zonder het handelen of nalaten van betrokkene het misdrijf niet zou zijn gepleegd of dat het aanzienlijk moeilijker zou zijn geweest het misdrijf te plegen. Indien aan één van de volgende situaties is voldaan is er sprake van 'personal participation':

1. indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat betrokkene het misdrijf als bedoeld in artikel 1F persoonlijk heeft gepleegd;
2. indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat het misdrijf als bedoeld in artikel 1F onder verantwoordelijkheid van betrokkene als meerdere is gepleegd;
3. indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat het misdrijf als bedoeld in artikel 1F door betrokkene direct is gefaciliteerd, dat wil zeggen dat zijn handelen en/of nalaten in wezenlijke mate ertoe heeft bijgedragen. Onder wezenlijke bijdrage dient te worden verstaan dat de bijdrage een feitelijk effect heeft gehad op het begaan van een misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van betrokkene had vervuld dan wel indien betrokkene gebruik had gemaakt van mogelijkheden het misdrijf te voorkomen; of
4. indien betrokkene behoorde tot een categorie van personen binnen een organisatie waarvan de Staatssecretaris van Justitie op basis van informatie van de Minister van Buitenlandse Zaken of andere hiertoe geëigende instanties heeft geconcludeerd dat aan personen die behoren tot deze categorie en die een verblijfsvergunning aanvragen in Nederland in de regel artikel 1F zal worden tegengeworpen, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering.

Ad 4

Hiervoor is reeds geconstateerd dat betrokkene als officier werkzaam is geweest voor de KhAD/WAD en is geconcludeerd dat aan personen die behoren tot de categorie van officieren van de KhAD/WAD en die een verblijfsvergunning in Nederland aanvragen in de regel artikel 1F zal worden tegengeworpen.

Ten aanzien van de positie en de verantwoordelijkheden van (onder)officieren binnen de KhAD/WAD komt in het eerdergenoemde ambtsbericht over de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan van 29 februari 2000 het volgende naar voren.

De KhAD en de WAD waren eliteonderdelen van het communistische staatsapparaat. Tijdens de zeer strenge selectieprocedure werd de loyaliteit van aankomend medewerkers van de KhAD en de WAD aan de DVPA danig op de proef gesteld. Dit gold in versterkte mate voor de rekrutering van officieren. Hiervoor kwamen slechts loyaal gebleken DVPA-leden en personen uit regeringsgezinde families in aanmerking. De kandidaten ondergingen een zeer intensieve training. Indien deze met goed gevolg

+31204724699

was doorlopen volgde een proeftijd. Tijdens de proeftijd moesten de officieren blijken van hun loyaliteit en weerbaarheid door bijvoorbeeld het bespioneren van familieleden, het arresteren en martelen van vrienden en kennissen, het uit de weg ruimen van al dan niet vermeende vijanden van het communistische bewind of het infiltreren in de gelederen van de Mudjahedin. Als eerste plaatsing werden officieren tewerk gesteld op afdelingen van de KhAD/WAD die zich concreet bezig hielden met de opsporing van "staatsgevaarlijke elementen".

Medewerkers van de KhAD/WAD rouleerden regelmatig zodat zij binnen een bepaalde afdeling geen te grote machtsbasis op konden bouwen. Soms werden medewerkers verschillende keren per jaar overgeplaatst. Iemand die langer dan een jaar bij de KhAD/WAD in dienst was, had tenminste op twee afdelingen gewerkt. Een plaatsing op een afdeling of directie waarvan de werkzaamheden een meer administratief of technisch karakter hadden, lag slechts in het verschiet als een officier zich voldoende had bewezen tijdens zijn of haar eerste plaatsing of plaatsingen.

Een promotie tot officier kon niet plaatsvinden indien de betreffende medewerker niet op concrete wijze van zijn of haar onvoorwaardelijke loyaliteit aan het bewind had blijkgegeven. Dit gold ook voor promoties die een officier van de KhAD of WAD ten deel vielen na afronding van zijn of haar opleiding. Elke officier die tijdens zijn of haar diensttijd is bevorderd, is derhalve betrokken geweest bij arrestaties, ondervragingen, martelingen en executies. Ook voor onderofficieren was het onmogelijk binnen de KhAD/WAD te functioneren indien zij niet wensten deel te nemen aan de systematische schendingen van de mensenrechten die daar plaatsvonden.

Uit het ambtsbericht komt naar voren dat alle onderofficieren en officieren werkzaam zijn geweest in de macabere afdelingen van de KhAD en de WAD en persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen en martelen en executeren van verdachte personen.

Op grond van de inhoud van het ambtsbericht van 29 februari 2000 wordt overwogen dat betrokkene, gelet op zijn leidinggevende positie, zijn hoge officiersrang, zijn (versnelde) bevorderingen en de door hem verrichte werkzaamheden actief moet hebben deelgenomen aan de misdadige praktijken van de KhAD/WAD. Zoals in voornoemd ambtsbericht is gesteld, lag een bevordering slechts in het verschiet voor diegenen die zich voldoende hadden bewezen tijdens hun eerste plaatsing of plaatsingen. In de praktijk betekent dit dat alle onderofficieren en officieren van de KhAD/WAD hebben deelgenomen aan de ondervraging en marteling van al dan niet vermeende tegenstanders van het communistische bewind. Voorts komt uit het ambtsbericht van 29 februari 2000 ondubbelzinnig naar voren dat het niet mogelijk was om tot officier te worden benoemd binnen de KhAD/WAD zonder concreet betrokken te raken bij de door deze organisatie gepleegde misdrijven. Betrokkene heeft voorts geen uit objectieve bron afkomstige verklaringen overgelegd waaruit blijkt dat dit juist ten aanzien van hem anders zou zijn geweest. Evenmin heeft hij op enige andere wijze onderbouwd waarom ten aanzien van hem de conclusies in het ambtsbericht niet van toepassing zouden zijn.

Bij de oordeelsvorming is meegewogen dat betrokkene in zijn bezwaarschrift aanvoert dat uit het ambtsbericht van 29 februari 2000 op geen enkele wijze blijkt dat het onderdeel c.q. de afdeling waar hij werkzaam is geweest, direct betrokken is geweest bij de schendingen van mensenrechten. Inzake de loyaliteitsproef, die blijkens het genoemde ambtsbericht deel uitmaakt van de selectieprocedure van de KhAD, voert betrokkene aan dat uit zijn levensloop niet valt op te maken dat deze er heeft uitgezien zoals in de bestreden beschikking wordt aangegeven. Bij de opsomming van activiteiten in dit kader zou sprake zijn van mogelijke activiteiten die niet-dwingend verricht moeten worden en die evenmin cumulatief vereist zouden zijn. Voorts zou uit betrokkene's documenten niet zijn af te leiden dat hij wegens de verweten activiteiten is bevorderd dan wel beloond. Betrokkene wordt hierin niet gevolgd, gelet op hetgeen uit het ambtsbericht van 29 februari 2000 is gebleken. Gelet op de omstandigheid dat betrokkene in de rang van senior-kapitein de KhAD is binnengekomen, is de conclusie gerechtvaardigd dat er geenszins werd getwijfeld

+31204724699

aan de loyaliteit van betrokkene aan de doelstellingen en werkwijze van de organisatie. Dat men tevreden was over de inzet van betrokkene en niet twijfelde aan zijn loyaliteit blijkt tevens uit de bevorderingen die betrokkene maakte. Zoals blijkt uit het algemene ambtsbericht moest een officier van de KhAD/ WAD ook voor promoties die hem ten deel vielen na afronding van zijn of haar opleiding concreet blijken hebben gegeven van zijn of haar onvoorwaardelijke loyaliteit aan het communistische bewind. Betrokkene heeft gedurende de zitting van de ambtelijke commissie verklaard dat hij wegens zijn goede werk eerder werd bevorderd.

Betrokkene voert verder in zijn bezwaarschrift aan dat de mogelijkheid onverlet blijft, dat er tevens door middel van vreedzame middelen samenwerking met de al dan niet vermeende vijanden is nagestreefd en tot stand is gekomen. Door zich positief op te stellen en het voortbestaan van de vrede na te streven zou betrokkene zijn loyaliteit hebben bewezen. Het zou immer het doel zijn geweest om vreedzame onderhandelingen te voeren. Overwogen wordt dat het in het licht van het voorgaande niet aannemelijk is dat betrokkene zich als generaal en afdelingshoofd slechts met vreedzame zaken bezighield. In dit kader is van belang dat uit eerdergenoemd ambtsbericht blijkt dat de politiek van nationale verzoening die Najibullah na zijn verkiezing tot president afkondigde geen matigende invloed had op het optreden van de WAD. De politiek van nationale verzoening had slechts tot doel het communistisch bewind in Afghanistan een democratisch aanzien te geven. In de praktijk veranderde evenwel niets aan het bestaande systeem, waarbij de DVPA het monopolie op de macht bezat. Ook de rol van de WAD in het voortbestaan van dit systeem bleef ongewijzigd; net als voorheen trad de WAD onverbiddelijk op tegen al dan niet vermeende tegenstanders van het communistische bewind. Juist in de jaren na de terugtrekking van de Sovjettroepen (1989-1992) bleek de WAD voor Najibullah een onmisbaar instrument voor het bestendigen van zijn machtspositie, die zowel van binnenuit als van buitenaf bedreigd werd. Zo luidde het vertrek van de Sovjet-troepen een periode in waarin verscheidene coup pogingen vanuit de gelederen van de DVPA tegen Najibullah werden ondernomen. De WAD vrijdelde deze pogingen en beantwoordde ze met bloedige zuiveringen binnen de partij. Bovendien grepen de verschillende *Mudjahedin-facties* het vertrek van de Sovjet-troepen aan om hun strijd tegen het communistische bewind op te voeren. De WAD bleef een belangrijke rol spelen bij de gewelddadige onderdrukking van dit verzet. Er was zelfs sprake van een verharding van de houding van de WAD als reactie op de bloedige wijze waarop regeringsfunctionarissen, onder wie verscheidene medewerkers van de WAD, door de *Mudjahedin* - en dan met name leden van Gulbuddin Hekmatyars Hezb-i-Islami en Abdul Rasul Sayyaf's Ittehad-i-Islami - werden vermoord.

Betrokkene heeft niet kunnen aantonen dat hij, in weerwil van zijn positie als officier binnen de KhAD/WAD, niet zelf de genoemde misdrijven heeft gepleegd of heeft doen plegen, dan wel zijn handelen en/of nalaten het plegen van deze misdrijven niet mogelijk heeft gemaakt. Derhalve wordt geconcludeerd dat het onvermijdelijk is dat betrokkene persoonlijk in de hierboven bedoelde zin heeft deelgenomen aan de gepleegde ernstige misdrijven en dat er dus geen sprake is van een significante uitzondering.

De door betrokkene bij zijn bezwaarschrift overgelegde documenten, te weten twee oorkondes, een bewijs van deelnamen aan beroepsoriëntatie en een aanbevelingsbrief van het COA leiden niet tot een ander oordeel dan hierboven is verwoord.

Voor zover betrokkene in zijn bezwaarschrift onder verwijzing naar werkinstructie 220 en naar een uitspraak van de Rechtbank te Den Haag/Haarlem van 20 juni 1997 (AWB 96/8216) aanvoert dat er binnen de KhAD ook werknemers zijn geweest die niet verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor mensenrechtenschendingen wordt overwogen dat dit niet afdoet aan de hiervoor gemotiveerd onderbouwde conclusie dat artikel 1F, gelet op de door betrokkene beklede rang en de door hem verrichte werkzaamheden voor de KhAD/WAD, op hem van toepassing is.

Zoals tijdens de zitting van 26 maart 2002 door de ambtelijke commissie aan betrokkene is meegedeeld, wordt naast artikel 1F, aanhef en onder a tevens sub b van

+31204724699

artikel 1F op betrokkene van toepassing geacht. Hieronder wordt deze toepasselijkheid nader toegelicht.

De officieren van de KhAD/WAD - tot welke kring van personen ook betrokkene behoorde - zijn verantwoordelijk geweest voor het folteren van gevangenen, het plegen van buitengerechtelijke executies en het plegen van moordaanslagen, het buitengerechtelijk detineren van personen. Dergelijke gedragingen moeten worden aangemerkt als ernstige misdrijven. Geconcludeerd wordt dat deze misdrijven zijn aan te merken als niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1 (F), aanhef en onder b.

Zoals in de beschikking van 16 mei 2000 is overwogen, zijn de gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht aan te merken als oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid.

Kenmerkend voor deze categorie van misdrijven is dat zij een overschrijding van een norm van dwingend internationaal recht inhouden terwijl deze norm onder geen enkele omstandigheid een afwijking toelaat. Het betreft een schending van de minimumstandaard die altijd moet worden gerespecteerd.

Misdrijven zoals genoemd in de Geneefse Conventies houden een overschrijding in van een norm van dwingend internationaal recht, terwijl deze norm onder geen enkele omstandigheid een afwijking toelaat. Dit is in de Geneefse Conventies ook met zoveel woorden bepaald. Oorlogsmisdrijven kenmerken zich bovendien door het wrede karakter ervan en de verregaande leedtoevoeging aan de slachtoffers. Het begaan van dergelijke misdrijven mag dan ook nimmer worden aangewend als middel om welke doelstelling dan ook te realiseren.

Het absolute karakter van het verbod op foltering blijkt uit het bestaan van aparte verdragsbepalingen waarin de partijen bij deze verdragen worden verplicht om de daders van foltering te berechten of uit te leveren. Niet alleen spreekt hieruit duidelijk de wereldwijde opvatting dat foltering als een buitengewoon ernstig misdrijf moet worden beschouwd, in het in de beschikking van 16 mei 2000 besproken Antifolterverdrag en het IVBPR is bepaald dat er geen enkele omstandigheid bestaat waaronder foltering is toegestaan en dat er evenmin enige omstandigheid is die kan dienen als rechtvaardiging voor foltering (Zie artikel 2, tweede lid, Antifolterverdrag en artikel 4, eerste en tweede lid van het IVBPR). Foltering wordt bovendien zonder enig voorbehoud als verboden handeling aangemerkt in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (artikel 5).

Kenmerken van de categorie van misdrijven tegen de menselijkheid zijn de ongekende wreedheid ervan, de hiermee samenhangende verregaande leedtoevoeging aan de (talrijke) slachtoffers en het wijdverbreide en systematische karakter ervan. Het voorgaande brengt met zich mee dat een dergelijk misdrijf nimmer kan worden aangemerkt als een politiek misdrijf.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht als absolute niet-politieke misdrijven moeten worden gezien en dat deze derhalve als ernstige misdrijven in de zin van artikel 1F, aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag moeten worden aangemerkt.

Voor zover in de beschikking van 16 mei 2000 de aanvraag van betrokkene mede is afgedaan onder artikel 1F aanhef en onder c, wordt overwogen dat de toepasselijkheid van artikel 1F aanhef en onder c op de aanvraag van betrokkene wordt gehandhaafd. Hiertoe wordt het volgende overwogen.

Betrokkene heeft zijn werkzaamheden verricht in de hoedanigheid van (brigade-) generaal. Hij was werkzaam bij directoraat 5 van de KhAD/WAD en hield zich bezig met onderhandelingen met Mujahedingroeperingen. Gezien hetgeen naar voren is gekomen over de aard en betekenis van zijn werkzaamheden en uit het gegeven dat hij namens zijn land een belangrijke functie heeft bekleed waarmee betrokkene het

+31204724699

land kon blinden mag van betrokkene worden verwacht dat hij actief kennis heeft genomen van de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

Ook gezien het persoonlijk kennisniveau van betrokkene, waarbij zijn opkleding en werkzaamheden zijn meegewogen, moet worden aangenomen dat hij kennis had of had behoren te hebben van de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties. Nu hij moet hebben geweten dat het hiervoor genoemde handelen hiermee in strijd is, bestaat aanleiding op betrokkene het bepaalde in artikel 1F aanhef en onder c van het Vluchtelingenverdrag van toepassing te achten.

De rechtbank heeft in de eerdergenoemde uitspraak van 1 maart 2005 overwogen dat het besluit van 16 april 2002 ingevolge de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 juni 2004 (JV 2004. 279) geen stand kan houden.

Met inachtneming van deze uitspraak wordt ten aanzien van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (verder: 3 EVRM) dan wel artikel 3 van het Anti-Folterverdrag het volgende overwogen. Betrokkene heeft, gelet op zijn asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat juist hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling.

Daarbij wordt het volgende overwogen.

Uit de jurisprudentie met betrekking tot artikel 3 EVRM, met name het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 30 oktober 1991 (RV 1991, 19), inzake *Volz* volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van een *real risk* voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-Folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van *substantial grounds* om te veronderstellen dat *foreseeable, real and personal risk* op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr. 2, bijlage 13).

Uit het relaas van betrokkene - gezien tegen de achtergrond van de huidige politieke en maatschappelijke situatie in Afghanistan - kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM, dan wel artikel 3 Anti-Folterverdrag, verboden behandeling.

Betrokkene heeft tijdens de zitting van de ambtelijke commissie van 18 mei en 14 juni 2005 aangevoerd dat hij destijds door de Mujahedin werd aangevallen en sindsdien ondergedoken heeft gezeten tot de Taliban hem vonden. Hij heeft verklaard dat de Mujahedin en de Taliban fanatieke fundamentalisten zijn en tegen zijn ideologie, tegen intellectuelen, vrijheid en democratie zijn. Dezelfde mensen zijn nu aan de macht, aldus betrokkene. Hij heeft verklaard dat hij bang is om gedood te worden. Voorts heeft betrokkene aangevoerd dat hij tot een in het algemeen ambtsbericht Afghanistan van de Minister van Buitenlandse Zaken van januari 2005 (kenmerk: DPV/AM-867264) genoemde kwetsbare groep behoort en dat hij binnen die groep ook kwetsbaar is.

Hoewel uit onder meer het genoemde algemeen ambtsbericht Afghanistan van januari 2005 blijkt dat ex-communisten en personen die met het communistische regime worden geassocieerd, waaronder personen die werkzaam waren voor de KhAD/WAD, mogelijk risico lopen het slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen kan, zoals ook de rechtbank Zwolle in de uitspraak van 11 mei 2005 (Awb 03/39138 en 04/2870) heeft overwogen, niet de conclusie worden getrokken dat iedereen die met het communistisch regime verbonden was en/of werkzaam is geweest voor de KhAD/WAD, bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM

verboden behandeling. De enkele omstandigheid dat betrokkene in ideologisch opzicht van inzicht verschilt met de huidige machthebbers in Afghanistan is onvoldoende voor het oordeel dat hem een dergelijke behandeling te wachten zou staan. Dat betrokkene in de onderhavige procedure vanwege zijn werkzaamheden in het verleden in verband wordt gebracht met misdrijven in de zin van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag rechtvaardigt evenmin zonder meer de conclusie dat van bedoeld risico sprake is (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de meervoudige kamer van de Rechtbank 's-Gravenhage van 25 mei 2005, AWB 03/32540 en 03/43228).

In dit kader is van belang dat betrokkene desgevraagd geen namen kan noemen van mensen voor wie hij specifiek te vrezen heeft. Hij heeft verklaard geen persoonlijke vijanden te hebben. Betrokkene was voorts naar zijn zeggen niet via de media bekend en hij hield geen toespraken. Uit zijn verklaringen valt af te leiden dat betrokkene buiten zijn geboortestreek en de mensen met wie hij in het kader van zijn werkzaamheden contact had, in Afghanistan niet bekend is. Betrokkene beschikt niet over concrete aanwijzingen dat hij in zijn land wordt gezocht door de autoriteiten of door welke groepering dan ook.

Voorts valt uit betrokkenes verklaringen over zijn familie in Afghanistan niet af te leiden dat, hoewel zij naar zijn zeggen in slechte levensomstandigheden verkeren en erg voorzichtig zijn, zij directe problemen ondervinden.

Betrokkene heeft ter zitting verklaard dat een aantal Mujahedincommandanten denkt dat de protocollen die destijds werden ondertekend door de wederzijdse partijen, in het bezit van betrokkene zijn. De huidige overheid zou betrokkene willen doden en op die manier het geheim van de geheime contacten tussen de DVPA-overheid en diverse Mujahedingroeperingen, willen begraven. Betrokkene wordt in deze verklaring niet gevolgd. Allereerst heeft betrokkene deze verklaringen niet nader gemotiveerd dan wel onderbouwd. Deze verklaringen berusten enkel op de vermoedens en speculaties van betrokkene. Voorts heeft betrokkene verklaard dat deze protocollen, naar hij denkt, in handen zijn van de huidige overheid. Ook hierin wordt betrokkene niet gevolgd. Niet wordt ingezien dat de onderhandelingen een dermate geheim karakter hadden, dat de betrokken personen nu nog persoonlijk te vrezen zouden hebben. Hierbij is van belang dat er binnen de KHAD/WAD een aparte directie bestond die zich met deze onderhandelingen bezighield. Voorts heeft betrokkene ter zitting een video opname getoond van de resultaten van dergelijke onderhandelingen, waarbij hij heeft verklaard dat deze beelden in of nabij 1989 werden uitgezonden in onder meer Kabul. Derhalve wordt niet ingezien dat de huidige overheid het specifiek zou hebben voorzien op personen die destijds bij dergelijke onderhandelingen betrokken zijn geweest.

De door betrokkene bij brief van 20 juni 2005 toegezonden nieuwsberichten leiden niet tot een ander oordeel dan welke hierboven is verwoord.

Betrokkene heeft ter zitting aangevoerd dat hij zowel lichamelijke als geestelijke klachten heeft, waarvoor hij ook in behandeling is. Hij heeft een brief van 27 juli 2005 overlegd van zijn huisarts, waaruit blijkt dat hij wordt behandeld voor hypertensie en een posttraumatisch stress syndroom. Tevens heeft betrokkene een brief van zijn behandelend psychiater overlegd waaruit onder meer blijkt dat hij lijdt aan ptss en dat hij hiervoor medicatie krijgt, alsmede een gespreksbehandeling die eens per drie maanden plaatsvindt. Over de prognose en de noodzaak tot behandeling in Nederland verschillen overigens de meningen van beide artsen.

Ten aanzien van de medische en psychische situatie waarin betrokkene zich bevindt wordt overwogen dat deze situatie, hoe betreurenswaardig ook, niet kan leiden tot de conclusie dat sprake is van een reëel risico dat hem bij terugkeer een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM te wachten staat.

De toets inzake medische omstandigheden aan artikel 3 EVRM is, gelet op de jurisprudentie van het Europese Hof inzake de Rechten van de Mens (EHRM) en de AbRS, vrij strikt. Het gaat om zaken waarin, zoals de Afdeling in navolging van het Hof stelt, "de vreemdeling bevindt zich in een vergevorderde en direct

+31204724699

levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte (psychiatrische aandoeningen daaronder begrepen), er geen medische voorzieningen en sociale opvang in het land van herkomst aanwezig zijn en de vreemdeling in grote mate afhankelijk is van voorzieningen en opvang die hij in het uitzettende land al geruime tijd ontvangt." Dat betekent dat het om zeer uitzonderlijke gevallen moet gaan. Hieraan voldoet betrokkene gezien het bovenstaande niet.

Daarnaast komt betrokkene, ingevolge C2/9.3 van de Vreemdelingencirculaire in onderlinge samenhang met B1/2.2.4 van de Vreemdelingencirculaire, niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 3.6, onder b, van het Vreemdelingenbesluit, zoals dat gold voor de inwerkingtreding van het besluit van 10 september 2003 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 in verband met het vervallen van het driejarenbeleid (Staatsblad 2003, 364).

In C2/8.4 en C2/9.3 van de Vreemdelingencirculaire is bepaald dat de omstandigheid dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid als contra-indicatie geldt voor het verlenen van betreffende ambtshalve verleende verblijfsvergunning regulier. Het algemene beleid inzake de weigering van verblijf bij gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals bepaald in B1/2.2.4 van de Vreemdelingencirculaire is van toepassing. Uit B1/2.2.4.1 van de Vreemdelingencirculaire blijkt dat dit algemene beleid voor wat betreft de eerste verblijfsaanvaarding is gebaseerd op de artikelen 3.77 en 3.78 van het Vreemdelingenbesluit.

Voorts wordt hier verwezen naar C1/5.13.3 van de Vreemdelingencirculaire, waar eveneens wordt bepaald dat indien er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag, deze vreemdeling op grond van artikel 3.77 van het Vreemdelingenbesluit niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning regulier.

Op grond van het bovenstaande is het bezwaar ongegrond en komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

Geler op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

het bezwaar ongegrond te verklaren.

Schiphol, 6 september 2005

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

J.H. van der Horst

(medewerker)

+31204724699

Tegen het besluit het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

Tegen het gedeelte van het besluit dat ertoe strekt ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te onthouden kan bezwaar worden gemaakt bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie. Daartoe dient de vreemdeling ten aanzien van wie het besluit is gegeven of diens wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of een advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan die Minister gericht bezwaarschrift te zenden aan het in het briefhoofd vermelde postbusnummer. Een gemotiveerd bezwaarschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden. Het is raadzaam een kopie van de beschikking bij het bezwaarschrift mee te zenden. Voorts is het van belang dat de korpschef in kennis wordt gesteld van de indiening van een bezwaarschrift.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een bezwaarschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

Rechtbank te 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
meervoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 05/44044 (beroep asiel)
 AWB 05/44046 (voorlopige voorziening asiel)
 AWB 05/44164 (voorlopige voorziening driejarenbeleid)
 AWB 06/24633 (beroep driejarenbeleid)

V.nr.:

inzake: , geboren op van Afghaanse nationaliteit,
 wonende te eiser/verzoeker, hierna te noemen: eiser,
 gemachtigde: mr. M.P. Lettinga, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
 Integratie, verweerder,
 gemachtigde: mr. J.W. Kreumer, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
 van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 11 mei 1998 heeft eiser een aanvraag om toelating als vluchteling alsmede een aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf vanwege klemmende redenen van humanitaire aard ingediend. Bij besluit van 16 mei 2000, uitgereikt op 25 mei 2000, heeft verweerder de aanvraag om toelating als vluchteling niet ingewilligd vanwege de kennelijke ongegrondheid ervan en heeft verweerder de aanvraag om verlening van een vergunning tot verblijf vanwege klemmende redenen van humanitaire aard niet ingewilligd. Bij bezwaarschrift van 22 juni 2000 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Op 26 maart 2002 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie. Het bezwaar is bij besluit van 11 april 2002, verzonden op 16 april 2002, ongegrond verklaard.

2. Bij beroepschrift van 13 mei 2002 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep is geregistreerd onder nummer AWB 02/36709. Bij uitspraak van 1 maart 2005 heeft deze rechtbank en zittingsplaats het beroep gegrond verklaard, het besluit van 11 april 2002 vernietigd en bepaald dat verweerder binnen acht weken een nieuw besluit dient te nemen op het bezwaarschrift. Op 18 mei 2005 en 14 juni 2005 is eiser nogmaals gehoord door een ambtelijke commissie.

3. Bij besluit van 6 september 2005 heeft verweerder het bezwaar wederom ongegrond verklaard. Bij datzelfde besluit heeft verweerder ambtshalve besloten om eiser geen verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier onder de beperking "tijdsverloop in de asielprocedure" te verlenen. Het besluit vermeldt met betrekking tot beide onderdelen onder meer de rechtsgevolgen dat eiser na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiser Nederland uit eigen beweging binnen vier weken moet verlaten.

4.1. Bij beroepschrift van 28 september 2005 heeft eiser tegen het besluit van 6 september 2005, voor zover dit ziet op de ongegrondverklaring van het bezwaarschrift van 22 juni 2000, beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep is geregistreerd onder nummer AWB 05/44044. Volgens het besluit schort het beroep de rechtsgevolgen niet op.

4.2. Bij bezwaarschrift van 28 september 2005 heeft eiser bezwaar gemaakt tegen het besluit van 6 september 2005, voor zover dit ziet op de ambtshalve weigering om eiser een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier onder de beperking "tijdsverloop in de asielprocedure" te verlenen. Volgens het besluit schort het instellen van rechtsmiddelen de rechtsgevolgen niet op.

4.3. Bij brief van 28 september 2005 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep dan wel op bezwaar is beslist. Deze verzoeken zijn geregistreerd onder nummers AWB 05/44046 en AWB 05/44164.

5. Bij besluit van 21 april 2006 heeft verweerder het bezwaar van 28 september 2005 ongegrond verklaard. Bij beroepschrift van 19 mei 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep is geregistreerd onder nummer AWB 06/24633.

6. Het onderzoek ter zitting van de meervoudige kamer heeft plaatsgevonden op 28 september 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig G.J.J. de Vries als tolk in de Dari taal.

7. Bij beslissing van 31 januari 2007 heeft de voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, het onderzoek heropend teneinde de gemachtigde van eiser in de gelegenheid te stellen de rechtbank nadere informatie te doen toekomen. Bij brief van 14 februari 2007 heeft de gemachtigde van eiser haar reactie aan de rechtbank doen toekomen. De gemachtigde van verweerder heeft bij brief van 1 maart 2007 gereageerd. Beide partijen hebben de rechtbank toestemming verleend om zonder nadere zitting uitspraak te doen. Vervolgens heeft de rechtbank het onderzoek gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd. Eiser is afkomstig uit Afghanistan en behoort tot de Tajik-bevolkingsgroep. In 1972/1973 is eiser lid geworden van de DVPA. Van 1977/1978 werkte hij als ingenieur bij het Ministerie van Mijnbouw. In oktober 1985 is eiser als beroepsmilitair gaan werken bij het Ministerie van Staatsveiligheid, de Khadimat-e Atal'-at-e (KhAD) en later bij de opvolger van deze organisatie, de Wazarat-e Amani-at-e Dowlati (WAD). Eiser werkte op afdeling 4 van Directie 5. Zijn taak bestond uit het vormen van een coalitieregering waarin ook de oppositiepartijen vertegenwoordigd zouden zijn. Het was eisers taak om op vreedzame wijze tot een verzoening komen. Hij moest dit doen door geheime contracten te sluiten met de oppositiepartijen. In 1988 werd in het kader van het Nationale Verzoeningsplan de naam van de afdeling gewijzigd in afdeling 54. Eiser werd hoofd van deze afdeling. Als laatste rang had eiser de rang van generaal. Op 27 april 1992 vielen de Mujaheddin Kabul binnen. Zij waren op zoek naar eiser en wilden de geheime contracten in handen krijgen. De Mujaheddin wilden niet dat de inhoud van de contracten naar buiten zou worden gebracht. Eiser moest zijn mond houden en werd bedreigd. Begin juli 1992 was eiser in het huis van zijn schoonvader. 's Nachts vielen gewapende mannen op zoek naar eiser het huis binnen. Eiser kon ontsnappen en is vervolgens ondergedoken in verschillende dorpen in de provincie . In september 1996 werd de provincie veroverd door de Taliban. Eiser verbleef bij zijn oom in het dorp . Na het avondgebed kwamen vier gewapende Taliban-strijders binnen. Eiser werd meegenomen naar een kasteel buiten de stad . Hij werd twee dagen vastgehouden en verhoord, waarbij hij werd geslagen. Op 3 april 1998 werd eiser tijdens het avondgebed door een bewaker uit zijn cel gehaald. De bewaker hielp eiser ontsnappen en vertelde hem dat commandant . eisers vrijlating had geregeld. Per auto is eiser naar Pakistan gereisd, waar hij commandant heeft ontmoet. Vervolgens is eiser per vliegtuig naar Nederland gereisd.

III. VERDRAGSRECHTELIJK, WETTELIJK EN BELEIDSMATIG KADER

1.1. Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien internationale verplichtingen daartoe nopen, indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

1.2. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

1.3. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan - voor zover hier van belang - een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

1.4. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

2.1. In artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is bepaald dat de bepalingen van dat Verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

2.2. In hoofdstuk C1/5.13.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is neergelegd dat de omstandigheid dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de asielzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdrijven, andere ernstige misdrijven of handelingen als genoemd in artikel 1(F) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 21 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), een bijzondere grond van openbare orde is die leidt tot afwijzing van de asielaanvraag.

3. Teneinde te bepalen of de vreemdeling individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven, als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag, wordt in dat verband de "personal and knowing participation test" toegepast. Beoordeeld wordt of ten aanzien van de vreemdeling kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het misdrijf / de betreffende misdrijven ("knowing participation") én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ("personal participation"). Onder persoonlijke deelname wordt niet slechts verstaan het door betrokkene zelf of in diens opdracht plegen van misdrijven, doch ook het door betrokkene direct faciliteren daarvan, dat wil zeggen dat zijn handelen en/of nalaten in

V. OVERWEGINGEN INZAKE DE VERBLIJFSVERGUNNING ASIEL

1. Tussen partijen is allereerst in geschil of het bestreden besluit van 6 september 2005, voor zover dit ziet op de weigering om eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, in het licht van daartegen aangevoerde beroepsgronden in rechte stand kan houden.

Ten aanzien van de voorvragen:

2. Alvorens over te gaan tot de beoordeling van de tegenwerping in het bestreden besluit van het bepaalde in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan eiser, ziet de rechtbank zich geplaagd voor een aantal daaraan voorafgaande rechtsvragen.

3. In dit kader dient ten eerste aan de orde te komen de vraag of eiser procesbelang heeft bij het onderhavige beroep. De gemachtigde van eiser heeft ter zitting immers aangegeven dat eiser inmiddels ongewenst zou zijn verklaard. Aangezien verweerder deze opmerking van de gemachtigde van eiser niet kon bevestigen, heeft de rechtbank het onderzoek heropend, teneinde partijen in de gelegenheid te stellen hierover duidelijkheid te verschaffen. Uit de van partijen verkregen inlichtingen is gebleken dat verweerder weliswaar een voorstel tot ongewenstverklaring met betrekking eiser is uitgebracht, maar dat te dien aanzien (nog) geen besluit is genomen. Gelet hierop heeft eiser thans een procesbelang bij een oordeel omtrent de rechtmatigheid van het bestreden besluit.

4.1. Partijen worden voorts verdeeld gehouden over de vraag of verweerder over dient te gaan tot statusdeterminatie alvorens het bepaalde in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan een vreemdeling wordt tegengeworpen.

4.2. Anders dan eiser, beantwoordt de rechtbank deze vraag ontkennend. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) meermalen heeft overwogen (onder meer bij uitspraken van 27 oktober 2003 en 28 april 2004, JV 2003/555 en 2004/259) mag verweerder allereerst nagaan of artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is, aangezien de toepasselijkheid van deze bepaling in de weg staat aan het vaststellen van vluchtelingschap. Deze beroepsgrond van eiser faalt derhalve. Ook de stelling van eiser dat verweerder in strijd heeft gehandeld met de eerder genoemde uitspraak van 1 maart 2005 - en de uitspraak van de AbRS van 2 juni 2004 (JV 2004/269) waarnaar in die uitspraak wordt verwezen - door niet tot statusbepaling over te gaan alvorens het bepaalde in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag tegen te werpen, kan niet worden gevolgd. In de uitspraak van 1 maart 2005 is in rechtsoverweging II.7 slechts overwogen dat het verweerder vrij staat om over te gaan tot statusdeterminatie alvorens artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag in te roepen en dat verweerder in voorkomende gevallen zal moeten bezien of daartoe aanleiding bestaat. Uit de uitspraak valt niet af te leiden dat verweerder gehouden zou zijn om tot statusdeterminatie over te gaan.

5.1. Voorts is tussen partijen in geschil welke betekenis toekomt aan de omstandigheid dat eiser nimmer strafrechtelijk is vervolgd voor de hem in het kader van de tegenwerping van artikel 1(F) verweten gedragingen.

5.2. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder het beleid voert dat de gevallen waarin artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag wordt tegengeworpen worden voorgelegd aan een speciale kamer van het Landelijk Parket ter beoordeling van de vraag of strafvervolgning kan plaatsvinden. Een dergelijke voorlegging heeft in het onderhavige geval niet plaatsgevonden, hetgeen in strijd is met het beginsel van een zorgvuldige besluitvorming. Ook overigens is niet gebleken dat eiser strafrechtelijk zal worden vervolgd voor de handelingen die hem thans worden tegengeworpen, aldus eiser.

wezenlijke mate ertoe heeft bijgedragen. Onder wezenlijke bijdrage wordt verstaan dat de bijdrage feitelijk effect heeft gehad op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden, indien niemand de rol van de vreemdeling had vervuld, dan wel dat de vreemdeling gebruik heeft gemaakt van mogelijkheden het misdrijf te voorkomen. Indien hiervan sprake is, kan aan de vreemdeling artikel 1(F) worden tegengeworpen. De "personal and knowing participation test" is in lijn met het gestelde in het Statuut van Rome (artikelen 25 en 27 tot en met 33), aldus de Vc 2000.

4. Op grond van artikel 3.107, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) wordt aan een vreemdeling geen verblijfsvergunning op één van de andere gronden, bedoeld in artikel 29 Vw 2000 verleend, indien artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan het verlenen van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vw 2000 in de weg staat.

IV. STANDPUNT VERWEERDER INZAKE DE VERBLIJFSVERGUNNING ASIEL

1.1. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het onderzoek dat naar aanleiding van de verklaringen van eiser is ingesteld, tot de conclusie leidt dat artikel 1(F), aanhef en onder a, b en c, van het Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing is. Verweerder heeft de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake de veiligheidsdiensten in Afghanistan van 29 februari 2000 (DPV/AM-663896). Uit dit ambtsbericht volgt dat alle medewerkers van de KhAD/WAD vanaf de rang van onderofficier actief hebben deelgenomen aan mensenrechtenschendingen. Naar aanleiding van het ambtsbericht van 29 februari 2000 heeft verweerder bij brief van 3 april 2000 aan de Tweede Kamer aangegeven dat aan een officier of onderofficier van de KhAD/WAD die asiel aanvraagt in Nederland in de regel artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag zal worden tegengeworpen. De Tweede Kamer heeft dit beleid geaccordeerd.

1.2. Eiser is blijkens zijn eigen verklaringen van 1985 tot 1992 werkzaam geweest bij de KhAD/WAD. Zijn laatste rang was generaal. Gelet op eisers rang, alsmede op de informatie in het ambtsbericht van 29 februari 2000 moet worden aangenomen dat eiser (mede)verantwoordelijk is voor ernstige door de KhAD/WAD begane mensenrechtenschendingen. Eiser heeft geen concrete aanknopingspunten aangedragen op grond waarvan getwijfeld moet worden aan de juistheid of de volledigheid van in het ambtsbericht vervatte conclusies. Evenmin is eiser erin geslaagd om aannemelijk te maken dat er in zijn geval sprake is van een significante uitzondering en dat ten aanzien van hem derhalve geen sprake is van redenen om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

2. Gelet op de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag kan eiser geen aanspraak maken op de bescherming die de overige artikelen van het Vluchtelingenverdrag bieden, en kan hij dan ook niet worden aangemerkt als verdragsvluchteling. Derhalve is niet aannemelijk geworden dat er een rechtsgrond bestaat voor de verlening aan eiser van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Ingevolge artikel 3.107 van het Vb 2000 kan aan eiser evenmin een verblijfsvergunning worden verleend op één van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000.

3. Eiser heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met het bepaalde in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Derhalve is er geen aanleiding voor verweerder om te toetsen of de weigering van een vergunning op deze grond disproportioneel is te achten.

5.3. Aan eiser moet worden toegegeven dat het dossier van eiser in strijd met het ter zake geldende beleid door verweerder niet is voorgelegd aan het Landelijk Parket ter beoordeling van de vraag of eiser strafrechtelijk kan worden vervolgd in verband met de hem tegengeworpen handelingen. Naar het oordeel van de rechtbank leidt dit echter, anders dan door eiser is betoogd, niet tot de conclusie dat het besluit onzorgvuldig is voorbereid. Zoals ook meerdere malen door de AbRS is overwogen (onder meer bij uitspraak van 27 juni 2005, JV 2005/375) wordt de vraag of een dossier voldoende aanknopingspunten biedt om een vreemdeling als verdachte van een strafbaar feit aan te merken, immers niet beantwoord aan de hand van dezelfde criteria als de vraag of sprake is van "knowing and personal participation" op grond waarvan het bepaalde in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag kan worden tegengeworpen. Deze laatste vraag dient verweerder dan ook zelfstandig te beantwoorden. Hierbij komt noch aan het niet voorleggen van het dossier aan het Landelijk parket, noch aan de omstandigheid dat ook overigens niet is gebleken van mogelijkheden om eiser strafrechtelijk te vervolgen, doorslaggevende betekenis toe.

6. Voorts heeft eiser aangevoerd dat verweerder na de vorige uitspraak van deze rechtbank van 1 maart 2005, waarbij het besluit van 11 april 2002 is vernietigd, eiser had dienen te horen in verband met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM. De rechtbank volgt eiser niet in dit standpunt. Nog daargelaten dat uit de ter zake geldende wet- en regelgeving niet valt af te leiden dat een dergelijke rechtsplicht bestond om eiser in dit verband (opnieuw) te horen, overweegt de rechtbank dat eiser na bedoelde uitspraak van de rechtbank tweemaal is gehoord door een ambtelijke commissie. In deze gehoren is het door eiser gestelde risico op een behandeling in strijd met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM uitvoerig aan de orde geweest. Ook deze beroepsgrond faalt derhalve.

7. Vervolgens is aan de orde de vraag of verweerder het bepaalde in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan eiser heeft kunnen tegenwerpen en derhalve op goede gronden heeft besloten om na heroverweging vast te houden aan de weigering eiser een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 te verlenen.

Ten aanzien van de kwalificatievraag:

8. De rechtbank stelt in dat kader allereerst vast dat nussen partijen niet in geschil is dat de handelingen waarmee eiser in verband wordt gebracht in algemene zin zijn te kwalificeren als misdrijven als bedoeld in artikel 1(F), onder a en b, van het Vluchtelingenverdrag, en tevens als handelingen in strijd met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties, zoals bedoeld in artikel 1(F), onder c, van het Vluchtelingenverdrag.

9. Wel worden partijen nog verdeeld gehouden over de vraag welke van de drie categorieën aan eiser zijn tegengeworpen. Eiser heeft zich in dit kader op het standpunt gesteld dat verweerder de verschillende gronden van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag wisselend aan eiser heeft tegengeworpen. De rechtbank overweegt dat aan eiser in ieder geval het bepaalde in artikel 1(F) onder a, van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen. Nu dit de meest verstrekkende grond betreft, zal de rechtbank eerst beoordelen of verweerder dit terecht aan eiser heeft tegengeworpen, omdat iedere grond op zichzelf voldoende is voor de tegenwerping van 1(F). Indien verweerder de a-grond terecht heeft tegengeworpen, is het al dan niet (eveneens) tegenwerpen van de b- en c-grond van artikel 1(F) niet meer relevant.

Ten aanzien van het ambtsbericht van 29 februari 2000:

10. Voorts is in geschil of verweerder het eerder genoemde algemene ambtsbericht inzake de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan van 29 februari 2000 aan het bestreden besluit ten grondslag heeft mogen leggen.

11. Uit het algemeen ambtsbericht van 29 februari 2000 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken over veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan van 29 februari 2000 komt - zakelijk

weergegeven en voor zover hier van belang - naar voren dat het op grote schaal folteren en ombrengen van (vermeende) opposanten door de KhAD/WAD een structureel onderdeel vormde van de methoden waarvan het communistisch bewind zich van 1979 tot 1992 heeft bediend. Blijkens het ambtsbericht moet, gelet op de organisatiestructuur van en het roulatiesysteem binnen de KhAD/WAD, iedere medewerker die tijdens zijn ambtsperiode promotie heeft gemaakt tot (onder)officier persoonlijk betrokken zijn geweest bij mensenrechtenschendingen. Uit genoemd ambtsbericht blijkt dat een promotie tot officier van de KhAD/WAD niet kon plaatsvinden als de betrokken medewerker niet concreet blij had gegeven van zijn onvoorwaardelijke loyaliteit aan het communistische bewind. Iedereen vanaf de rang van onderofficier heeft actief deelgenomen aan de grove mensenrechtenschendingen die plaatsvonden.

12.1. De rechtbank stelt in dit kader allereerst vast dat het eerder genoemde ambtsbericht dient te worden aangemerkt als een deskundigenadvies. Een dergelijk deskundigenadvies dient, zo is in vaste jurisprudentie van de AbRS bepaald, op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding van - voor zover mogelijk en verantwoord - de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. De AbRS heeft met betrekking tot het ambtsbericht van 29 februari 2000 bij uitspraak van 3 december 2004 (nr. 200403929/1) reeds geoordeeld dat het voldoet aan de hiervoor genoemde zorgvuldigheidseisen en dat de in het ambtsbericht vervatte conclusies gedragen kunnen worden door de daaraan ten grondslag liggende stukken.

12.2. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat de gronden van het ambtsbericht de daarin vervatte conclusies niet kunnen dragen en dat deze conclusies slechts gebaseerd zijn op gissingen en speculaties. Nu eiser deze stelling niet nader heeft onderbouwd of geconcretiseerd, ziet de rechtbank hierin geen aanleiding om tot een ander oordeel te komen dan de AbRS in de bovengenoemde uitspraak.

13. Eiser heeft voorts aangevoerd dat hij zonder het afleggen van een selectieprocedure dan wel een opleiding binnen de KhAD/WAD als medewerker is aangenomen, hetgeen afbreuk doet aan de stelligheid van de hem tegengeworpen informatie uit het ambtsbericht. Ook in deze stelling kan eiser niet worden gevolgd. Zoals onder meer blijkt uit de uitspraak van de AbRS van 17 januari 2005 (nr. 200406828/1) kan de in het ambtsbericht van 29 februari 2000 opgenomen informatie ook worden tegengeworpen aan medewerkers van de KhAD/WAD die niet binnen die organisatie zijn opgeleid, aangezien uit datzelfde ambtsbericht genoegzaam blijkt dat medewerkers van de KhAD/WAD niet alleen tijdens hun opleiding maar voortdurend hun loyaliteit moesten bewijzen.

14. Hetgeen eiser overigens heeft aangevoerd ter betwisting van de inhoud van het ambtsbericht is zodanig abstract en algemeen geformuleerd, dat daarin geen reden is gelegen om te concluderen dat verweerder in het onderhavige geval niet mocht uitgaan van de juistheid en volledigheid van de in het ambtsbericht vervatte conclusies. Gelet op het voorgaande ziet de rechtbank in hetgeen eiser heeft aangevoerd evenmin reden om kennis te nemen van de aan het ambtsbericht ten grondslag gelegde stukken.

Ten aanzien van de "knowing and personal participation":

15. Gelet op het voorgaande heeft verweerder het ambtsbericht van 29 februari 2000, waarin wordt geconcludeerd dat alle (onder)officieren die werkzaam waren bij de KhAD/WAD zich schuldig hebben gemaakt aan ernstige mensenrechtenschendingen, aan het bestreden besluit ten grondslag mogen leggen. Vervolgens is aan de orde de vraag of ook eiser individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor de hem tegengeworpen handelingen.

16.1. Teneinde te bepalen of betrokkene individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven, als bedoeld in artikel 1(F), wordt de "personal and knowing participation test" toegepast.

Beoordeeld wordt of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van de betreffende misdrijven ("knowing participation") én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ("personal participation"). Indien hiervan sprake is, kan aan betrokkene artikel 1(F) worden tegengeworpen. Met betrekking tot de voorwaarde van "personal participation" geldt dat hieronder niet slechts wordt verstaan het door betrokkene zelf of in diens opdracht begaan van een misdrijf, maar ook het door betrokkene faciliteren ervan.

16.2. In een brief aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 3 april 2000 (TK 1999-2000, 19 637, nr. 520, p. 5) heeft verweerder vermeld dat de informatie in voormeld ambtsbericht hem tot de conclusie heeft geleid dat aan een onderofficier of officier van de KhAD/WAD die asiel aanvraagt in Nederland voortaan in de regel artikel 1(F) van het Verdrag zal worden tegengeworpen. In een brief aan de Tweede Kamer van 22 mei 2002 (TK 2001-2002, 19 637, nr. 672, p. 3) deelt verweerder mee dat op basis van voormelde brief in het kader van de bewijsvoering van artikel 1 (F) van het Verdrag voor bepaalde categorieën vreemdelingen kan worden uitgegaan van de veronderstelling dat sprake is van "personal and knowing participation", hetgeen in beginsel neerkomt op een omkering van de bewijslast.

17. Eiser heeft aangevoerd dat de omkering van de bewijslast in het geval van eiser onredelijk is. De rechtbank volgt eiser hierin niet. De rechtbank acht de keuze van verweerder om ten aanzien van leidinggevend van de KhAD/WAD, welke organisatie kan worden aangemerkt als een organisatie met een beperkt wreed doel, als uitgangspunt te nemen dat sprake is van "personal en knowing participation" en dat het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat daas ten zijnen aanzien geen sprake van is, niet onredelijk of anderszins rechtens onjuist. Deze bewijslastomkering is bovendien bij verschillende gelegenheden gesanctioneerd door de AbRS. Voor zover eiser zich in dit kader op het standpunt heeft gesteld dat niet kan worden uitgegaan van hetgeen in het ambtsbericht van 29 februari 2000 is opgenomen, verwijst de rechtbank naar hetgeen hiervoor is overwogen in de rechtsoverwegingen V.10 tot en met V.14.

18.1. Vervolgens is de vraag aan de orde of eiser aannemelijk heeft gemaakt dat hij een significante uitzondering vormt op de eerder aangehaalde veronderstelling dat in zijn geval reeds vanwege de door hem beklede functie bij de KhAD/WAD sprake is van "personal and knowing participation".

18.2. Naar het oordeel van de rechtbank is eiser hierin niet geslaagd. Ten aanzien van de "knowing participation" heeft eiser aangevoerd dat hij niet op de hoogte was van de mensenrechtenschendingen die door de KhAD/WAD werden gepleegd. Hij heeft deze stelling echter onvoldoende onderbouwd. Zeker in het licht van zijn hoge functie bij de KhAD/WAD mocht van eiser op dit onderdeel een nadere concretisering worden verwacht. Ten aanzien van de "personal participation" heeft eiser aangevoerd dat hij zich slechts bezighield met vreedzame activiteiten in het kader van de nationale verzoening. Ook in deze stelling kan eiser niet worden gevolgd. Verweerder heeft in het bestreden besluit gemotiveerd aangegeven dat de politiek van nationale verzoening waar eiser stelt deel van uit te hebben gemaakt geen matigende invloed had op het handelen van de KhAD/WAD maar slechts tot doel had om het bewind een democratisch aanzien te geven. Eiser heeft dit gemotiveerde en onderbouwde standpunt van verweerder niet, althans onvoldoende betwist. Voor zover eiser in dit kader een beroep heeft gedaan op een in zijn bezit zijnde videoband, waarop hij te zien is met leiders van de Mujaheddin tijdens de door hem gevoerde onderhandelingen, overweegt de rechtbank dat deze beelden niet afdoen aan hetgeen verweerder heeft overwogen omtrent de politiek van nationale verzoening. Evenmin sluit de videoband de overige aan eiser tegengeworpen handelingen uit. Nu het aan eiser is om aannemelijk te maken dat hij zich daaraan niet heeft schuldig gemaakt en dus een significante uitzondering vormt, is het bestaan van de video derhalve niet toereikend, ook niet als deze de door eiser gestelde beelden bevat. De rechtbank ziet hierin aanleiding het bewijsaanbod te passeren. In de videoband is derhalve evenmin reden gelegen om tot de conclusie te komen dat van de kant van eiser geen sprake is van "personal participation".

18.3. Ook de omstandigheid dat zich geen slachtoffers hebben gemeld van de aan eiser

teggeworpen handelingen, leidt niet tot het oordeel dat geen sprake zou zijn van "knowing and personal participation". Zoals reeds eerder is overwogen onder rechtsoverweging V.5 hoeft er immers geen sprake te zijn van een verdenking in strafrechtelijk zin om het bepaalde in artikel 1(F) aan een vreemdeling te moeten tegenwerpen. Het criterium waaraan getoetst dient te worden is of er sprake is van ernstige redenen om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag. Daarvoor is zoals gezegd niet noodzakelijk dat een slachtoffer een concrete klacht tegen eiser heeft ingediend.

Ten aanzien van de weigering van een verblijfsvergunning op grond van artikel 28 van de Vw 2000:

19. Gelet op het voorgaande heeft verweerder terecht het bepaalde in artikel 1(F), onder a, van het Vluchtelingenverdrag aan eiser tegengeworpen. Er bestaat dan ook geen rechtsgrond om eiser als vluchteling aan te merken. Verweerder heeft derhalve terecht op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 in bezwaar vastgehouden aan de weigering aan eiser een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 te verlenen. Gelet op het bepaalde in artikel 3.107 van het Vb 2000 komt eiser evenmin in aanmerking voor een verblijfsvergunning op een van de andere gronden, genoemd in artikel 29 van de Vw 2000. Gelet hierop laat de rechtbank de vraag onbeantwoord of verweerder tevens (terecht) de b- en c-grond van artikel 1(F) aan eiser heeft tegengeworpen.

20. Eiser heeft ten slotte een beroep gedaan op artikel 8 van het EVRM. De rechtbank overweegt dat artikel 8 van het EVRM in asielzaken volgens vaste jurisprudentie slechts een rol kan spelen bij een beroep op de e- en f-grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, zie bijvoorbeeld de uitspraak van de AbRS van 26 mei 2005 (JV 2005/287). Voor zover eiser een beroep heeft willen doen op artikel 29, eerste lid, onder e en f, van de Vw 2000, verwijst de rechtbank naar hetgeen hiervoor is overwogen. Artikel 3.107, eerste lid, van het Vb 2000 staat in de weg aan verlening van een verblijfsvergunning op één van de andere gronden van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

Ten aanzien van artikel 3 van het EVRM:

21. Hoewel, zoals reeds hiervoor is overwogen, op grond van het bepaalde in artikel 3.107, eerste lid, van het Vb 2000, evenmin een verblijfsvergunning kan worden verleend op één van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000, kan, gelet op de uitspraak van de AbRS van 2 juni 2004 (JV 2004/279), het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning onder omstandigheden disproportioneel zijn. Dit kan aan de orde zijn indien de vreemdeling niet kan worden uitgezet omdat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In een dergelijk geval dient verweerder er blijkens voornoemde uitspraak van de AbRS in zijn besluit blijk van geven dat hij (1) heeft onderzocht of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst, en dient hij (2) overeenkomstig het dwingend bepaalde in artikel 30, aanhef en onder c en d, en artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h tot en met j, van de Vw 2000 de daar genoemde omstandigheden in zijn oordeel te betrekken. In de gevallen waarin uit genoegzaam onderzoek is gebleken dat de vreemdeling niet kan worden uitgezet en (3) daarenboven voorts sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, kan van verweerder voorts worden gevergd dat hij (4) beoordeelt of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is.

22. De rechtbank stelt vast dat eiser, anders dan hij eerder in de procedure heeft aangevoerd, ter zitting heeft erkend dat uit de eerder genoemde uitspraak in deze zaak van 1 maart 2005 niet valt af te leiden dat de rechtbank of verweerder zouden hebben geconcludeerd dat niet langer in geschil is dat eiser bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM.

23.1. De rechtbank ziet zich dan ook in dit kader allereerst geplaagd voor de vraag of artikel 3 van het

EVRM zich (al dan niet duurzaam) verzet tegen de uitzetting van eiser.

23.2. Verweerder heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiser onvoldoende op hem persoonlijk betrekking hebbende omstandigheden heeft aangevoerd ter onderbouwing van zijn stelling dat artikel 3 van het EVRM zich verzet tegen zijn terugkeer.

23.3. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat artikel 3 van het EVRM zich verzet tegen zijn uitzetting naar zijn land van herkomst. Hij heeft hiertoe aangevoerd dat hij een risico loopt omdat hij lid is geweest van de DVPA en omdat hij heeft gewerkt voor de KhAD/WAD. Voorts heeft hij gewezen op zijn Pashtun-afkomst en op de omstandigheid dat zijn echtgenote hoog opgeleid is. Al deze omstandigheden zullen leiden tot de negatieve aandacht van de huidige machthebbers in Afghanistan. Voorts heeft eiser in dit kader gewezen op zijn medische omstandigheden.

23.4. De rechtbank is van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft geconcludeerd dat eiser onvoldoende met op zijn persoon toegespitste omstandigheden heeft onderbouwd dat artikel 3 van het EVRM zich verzet tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst. Voor zover eiser in dit kader heeft verwezen naar zijn werkzaamheden bij de KhAD/WAD overweegt de rechtbank dat eiser niet nader heeft geconcretiseerd waarom deze werkzaamheden thans zouden leiden tot een reëel risico op een behandeling in strijd met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM. Voorts valt niet in te zien welk belang in dit kader toekomt aan de hoge opleiding van eisers echtgenote, nu haar uitzetting naar Afghanistan in deze zaak niet aan de orde is. Ook eisers beroep op zijn afkomst en zijn vroegere lidmaatschap van de DVPA leidt niet tot een andere conclusie. In de verschillende algemene ambtsberichten inzake Afghanistan van de Minister van Buitenlandse Zaken wordt aangegeven dat zowel Pashtuns als ex-communisten een groep met een verhoogd risico vormen en dat de positie van die laatste groep onduidelijk is. Het enkel behoren tot een risico-groep is evenwel onvoldoende om te concluderen dat eiser een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Een nadere op de persoon van eiser toegespitste concretisering van het gestelde risico is ook hier achterwege gebleven.

24. Ook eisers stelling dat artikel 3 van het EVRM in de weg staat aan zijn uitzetting naar Afghanistan vanwege zijn medische omstandigheden kan niet slagen. Eiser heeft deze stelling immers onvoldoende onderbouwd met ter zake relevante medische stukken. Gelet hierop heeft verweerder evenmin aanleiding hoeven zien nader onderzoek te (doen) verrichten naar de medische toestand van eiser. Voor zover eiser in dit kader een beroep doet op het gelijkheidsbeginsel, onder verwijzing naar een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Utrecht van 29 april 2005, overweegt de rechtbank dat eiser onvoldoende heeft aangetoond dat sprake is van gelijke gevallen. Reeds hierom kan het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet slagen.

25. Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel op goede gronden geconcludeerd dat eiser onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich verzet tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst. Nu niet is gebleken dat eiser niet kan worden uitgezet, behoeft verweerder - gelet op het eerder aangehaalde toetsingskader in deze - ook niet te beoordelen of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is.

26. Gelet op het voorgaande komt eiser derhalve evenmin in aanmerking voor een verblijfsvergunning op de b-grond van artikel 29 van de Vw 2000.

Conclusie:

27. Gelet op het voorgaande is de conclusie dat het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, de rechterlijke toets kan doorstaan. Derhalve dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

VI. OVERWEGINGEN INZAKE DE VERBLIJFSVERGUNNING REGULIER

1. Vervolgens is tussen partijen in geschil of het bestreden besluit van 21 april 2006, dat ziet op ambtshalve weigering om eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, in het licht van daartegen aangevoerde beroepsgronden in rechte stand kan houden.

2. Ingevolge artikel 3.6 van het Vb 2000, zoals dat luidde voor 15 mei 2004 (Besluit van 4 mei 2004, *Srb* 2004, 193), kan een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, slechts ambtshalve kan worden verleend onder een drietal beperkingen, waaronder een beperking verband houdend met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een aanvraag. Ingevolge artikel II, tweede lid, van het Besluit blijven, voor zover thans van belang, de artikelen 3.4, eerste lid, en 3.6 van het Vb 2000, zoals die luiden voor inwerkingtreding van het Besluit, van toepassing ten aanzien van de vreemdeling die voor 1 januari 2003 voldeed aan de voorwaarden voor het verlenen van een verblijfsvergunning onder een beperking als hiervoor genoemd. De wijze waarop verweerder gebruik maakt van zijn bevoegdheid om ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder deze beperking te verlenen, is uiteengezet in paragraaf C2/9 van de Vc 2000. Volgens paragraaf C2/9.3 van de Vc 2000 geldt onder meer als contra-indicatie dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Voor de invulling van deze begrippen verwijst deze paragraaf naar paragraaf B1/2.2.4 van de Vc 2000, en daarmee naar artikel 3.77 van het Vb 2000.

3.1. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier op grond van tijdsverloop in de asielprocedure. Nu aan eiser het bepaalde in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen, dient te worden geconcludeerd dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, hetgeen een contra-indicatie is voor verlening van de verblijfsvergunning. Nu het bezwaarschrift kennelijk ongegrond is, hoefde eiser niet te worden gehoord.

3.2. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat hij in aanmerking dient te komen voor de gevraagde verblijfsvergunning regulier vanwege tijdsverloop. Daartoe heeft eiser aangevoerd dat hem ten onrechte het bepaalde in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen en dat hij dan ook hij geen gevaar vormt voor de openbare orde. Voorts is ten onrechte van het horen afgezien.

4. De rechtbank stelt vast dat verweerder gelet op het ter zake geldende beleid een discretionaire bevoegdheid heeft met betrekking tot het al dan niet ambtshalve verlenen van een verblijfsvergunning op grond van tijdsverloop in de asielprocedure. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid kunnen besluiten niet ambtshalve over te gaan tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van dit begunstigend beleid, nu sprake is van een contra-indicatie. Zoals reeds hiervoor is overwogen heeft verweerder eiser immers op goede gronden het bepaalde in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag tegengeworpen, hetgeen leidt tot de vaststelling dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde. Hetgeen eiser op dit vlak heeft aangevoerd is niet van een zodanig gewicht dat verweerder daarin reden had moeten vinden om ondanks het bestaan van de contra-indicatie over te gaan tot verlening van de gevraagde verblijfsvergunning.

5. In het licht van hetgeen is aangevoerd heeft verweerder voorts kunnen concluderen dat het bezwaarschrift kennelijk ongegrond was en op die grond kunnen afzien van het horen van eiser.

6. Gelet op het voorgaande is de conclusie dat het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, de rechterlijke toets kan doorstaan. Op grond van het voorgaande dient ook dit beroep ongegrond te worden verklaard.

VII. OVERWEGINGEN INZAKE DE VERZOEKEN OM EEN VOORLOPIGE VOORZIENING

1. Vervolgens is aan de orde de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorzieningen te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2. De gevraagde voorzieningen strekken er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op de beroepen. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorzieningen, gelet op het feit dat de rechtbank heden op de beroepen heeft beslist.

VIII. OVERWEGINGEN IN ALLE ZAKEN

Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

IX. BESLISSING

De rechtbank

in de zaken geregistreerd onder nummers AWB 05/44044 en 06/24633:

- verklaart de beroepen ongegrond.

De voorzieningenrechter

in de zaken geregistreerd onder nummers AWB 05/44046 en 05/44164:

- wijst de verzoeken af.

Deze uitspraak is gedaan op 10 september 2007 door mr. P.H.A. Knol, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, en mrs. M.J. Diemer en H.J. Fehmers, rechters, in tegenwoordigheid van L. Fernández Ferreiro, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 12 SEP 2007

Conc.: LFF

Coll: FW

D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENT RECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen de uitspraak op het beroep met registratienummer AWB 06/24633 staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Tegen de uitspraak op het beroep met registratienummer AWB 05/44044 en tegen de uitspraak op de verzoeken om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Mw Mr M.P. Lettinga

Advocaat

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

10 OKT 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

PER POST én PER FAX

Raad van State
Afdeling Hoger Beroep en Voorlopige Voorzieningen
Asiel-/VreemdelingenZaken
Postbus 20.019
2500 EA 'S-Gravenhage

Burg. Stramanweg 63
1191 CX Ouderkerk a/d Amstel
T 020 - 4724 696
F 020 - 4724 699
M 06 - 5434 0798
E advocaat.lettinga@planet.nl

Zitting :
Inzake : /HB-RvS (98.0169H) Procesnr :
Connex: VV-HB-RvS (98.0169I) Procesnr :

Gerecht tegen Uitspraken van de Rechtbank Amsterdam d.d. 10-12 september 2007 :

:	2e Beroep-Asiel (98.0169D)	Procesnr : 05/44.044
:	2e VV-Asiel (98.0169W)	Procesnr : 05/44.046
:	Beroep vtv-djb (98.0169F)	Procesnr : 06/24.633
:	VV vtv-djb (98.0169X)	Procesnr : 05/44.164

Geb : te /Afghanistan
Taal : /Pashtu
INDar : 9805.10.8001
Vnr :

Datum : 10 oktober 2007

/. Toevoeging Hoger Beroep aangevraagd bij de RvR te Amsterdam d.d. 10 oktober 2007 (bijlage)

HOGER BEROEPSCHRIFT
tegen Uitspraak Rechtbank Asiel/3EVRM/vtv-humanitair/vtv/vtv-ama

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN :

hierna te noemen: geboren d.d. te Afghanistan,
van Afghaanse nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende ten kantore van de Advocaat & Procureur
Mw Mr M.P. Lettinga, aan de Burgemeester Stramanweg 63 te (1191 CX) Ouderkerk a/d Amstel,
die te dezer zake bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het indienen van het Hoger Beroep en het Verzoek,
alsmede het voeren van de procedures met het recht van substitutie;

HOGER BEROEP

1. Uitspraak waarvan Hoger Beroep

/. heeft kennisgenomen van bovengenoemde Uitspraken van de Rechtbank Amsterdam d.d. 10-12 september 2007, waarbij de beide Bezwaren Ongegrond zijn verklaard.

2. Hoger Beroep en Gronden/Grievan

kan zich met die beslissing(en) niet verenigen en dient daartegen het onderhavige hoger beroep in en voert daartoe de volgende Gronden/Grievan aan.

3. Samenhang 2^e Beroep-Asiel en Beroep-vtv-djb

is van mening dat hij - hoewel een wettelijke voorziening ontbreekt - het recht heeft om tegen de Uitspraak op het 2^e Beroep-Asiel op te komen in Hoger Beroep nu de vooronderstellingen en/of overwegingen en/of beslissingen onjuist zijn en op basis daarvan het Beroep-vtv-djb ten onrechte eveneens ongegrond is verklaard.

4. Tegenwerping 1F-VLV of toch eerst asiel-status-bepaling

De Rechtbank heeft inzake ten onrechte gemeend dat Verweerder op grond van de diskretionaire bevoegdheid terecht niet primair tot asiel-status-bepaling is gekomen en subsidair pas tot het tegenwerpen van 1F-VLV is gekomen.

Volgens de Rechtbank valt in de aangehaalde Uitspraken JV2003/555 en JV2004/259 van de RvS niet te lezen, dat Verweerder gehouden is om tot statusdeterminatie over te gaan en dat Verweerder in voorkomende gevallen zal moeten bezien of daartoe aanleiding bestaat.

Echter Verweerder heeft in strijd met de door aangevoerde bezwaren niet bezien, of er aanleiding heeft bestaan om primair tot statusdeterminatie over te gaan en heeft terzake ook nimmer enige motivering gegeven.

Daarbij heeft Verweerder op de in 1998 ingediende asiel-aanvraag in ruime zin uiteindelijk pas beslist op 6 september 2005, waarvan thans het onderhavige Hoger Beroep aanhangig is.

In de periode van zes jaren heeft Verweerder bij de verwachting gewekt dat zijn asiel-aanvraag in ruime zin ingewilligd zou worden.

Dit temeer daar aan zijn echtgenote en zijn kinderen reeds per beschikking d.d. 30 juni 2003 - 1 juli 2003 een vtv-asiel op de A-grond is verleend voor bepaalde en aansluitend onbepaalde tijd en dat in ieder geval de kinderen reeds op 22 maart 2006 tot Nederlander zijn verklaard. Gelet op alle problemen ontstaan door het ontbreken van een vtv voor is zijn echtgenote niet gekomen tot een optimale voorbereiding om ook het Nederlanderschap te bemachtigen.

Hoewel Verweerder nog ter zitting heeft gesteld dat Verweerder belang heeft bij een daadwerkelijke ongewenst-verklaring van is Verweerder daartoe niet overgegaan ondanks de Kennisgeving d.d. 14 februari 2006 en de daartoe aangevoerde Zienswijze d.d. 13 maart 2006.

Alsook heeft de Rechtbank inzake ten onrechte gemeend dat Verweerder terecht 1F-VLV heeft tegengeworpen, waarvoor wordt verwezen naar het hierna volgende.

Mw Mr M.P. Lettinga

Advocaat

Hoger beroep

5. Tegenwerping 1F-VLV

De Rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld, dat Verweerder terecht art 1F-VLV heeft tegengeworpen, waartoe meerdere argumenten zijn aangevoerd.

Bij deze verzoekt u om deze argumenten alsnog te beoordelen.

Strafrechtelijke vervolging

Verweerder heeft niet weersproken dat het heeft gehandeld in strijd met het eigen beleid om in het kader van de zogenaamde 1F-VLV dossiers over te gaan tot overdracht daarvan aan het Openbaar Ministerie.

In het licht van de overdracht van vele zoniet alle andere dossiers en de daadwerkelijke vervolging en/of veroordeling van personen, kan het niet overdragen van het dossier van niet zonder meer niet van belang

Het feit dat er volgens de Rechtbank geen sanktie op het niet volgen van het eigen beleid staat, maakt niet dat Verweerder in die zin juist heeft gehandeld.

Juist nu er geen sanktie op staat en Verweerder evenmin het eigen beleid niet heeft gevolgd, zonder daarvoor enige danwel draagkrachtige motivering te geven, heeft de Rechtbank niet zonder meer kunnen/mogen oordelen, dat daaraan geen gewicht kan worden toegekend bij het oordeel dat er jegens wel gegronde redelijke vermoedens van het bestaan van handelingen ex art 1F-VLV kunnen worden tegengeworpen.

Verweerder heeft kennelijk het oordeel van het Openbaar Ministerie over het bestaan van wel/niet voldoende redelijke vermoedens van handelingen ex art 1V-VLV niet willen vernemen, omdat bij voorbaat het ontbreken daarvan is gekonstateerd.

Indien het Openbaar Ministerie wel om een oordeel was gevraagd en een gemotiveerde beslissing zou zijn gegeven, waarbij desalniettemin niet tot strafvervolgning zou zijn overgegaan, dan zou de redenering/motivering van Verweerder wellicht nog wel kunnen zijn opgegeven dat er redelijke vermoedens bestaan.

Thans echter bestaat er geen enkele draagkrachtig gemotiveerde invulling van die redelijke vermoedens en al in het geheel niet dat er is voldaan aan de gestelde "andere e.q. mindere" maatstaf.

Daarnaast geldt dat bij gebreke van erkende slachtoffers er evenmin sprake kan zijn van een "geschokte openbare orde", zodat er sprake is van een extra argument om 1F-VLV niet toe te passen en een vtv-asiel en/of vtv-djb niet toe te kennen.

Ambtsbericht d.d. 29 februari 2000 - art. 1F-VLV

De Rechtbank oordeelt ten onrechte dat Verweerder zich op het AB d.d. 29 februari 2000 heeft kunnen verlaten, gelet op het eerdere oordeel van de AbRS d.d. 3 december 2004, nu reeds toen maar ook thans andere informatie terzake beschikbaar is en ook het relaas van van de inhoud van het ambtsbericht afwijkt.

Verweerder heeft immer gesteld, dat ook de verweten toelating en opleiding procedure moet hebben gevolgd en immer gepromoveerd is vanwege de tentoongestelde (door het -doen - plegen van martelingen) loyaliteit.

./ Echter zo heeft de deskundige Giustozzi (bijlage) in een deskundigenrapport d.d. maart 2006, dat er in het geheel geen bevestiging valt te vinden over de zogenaamde proefstijftechnieken.
Hetgeen een bevestiging is van het relaas van .

HOGER BEROEP

5. Tegenwerping 1F-VLV

De Rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld, dat Verweerder terecht art 1F-VLV heeft tegengeworpen, waartoe meerdere argumenten zijn aangevoerd.

Bij deze verzoekt u om deze argumenten alsnog te beoordelen.

Strafrechtelijke vervolging

Verweerder heeft niet weersproken dat het heeft gehandeld in strijd met het eigen beleid om in het kader van de zogenaamde 1F-VLV dossiers over te gaan tot overdracht daarvan aan het Openbaar Ministerie.

In het licht van de overdracht van vele zoniet alle andere dossiers en de daadwerkelijke vervolging en/of veroordeling van personen, kan het niet overdragen van het dossier van niet zonder meer niet van belang zijn in de beoordeling van zijn asiel-relaas.

Dat er een verschil in maatstaven is bij de strafrechtelijke en vreemdelingrechtelijk toets doet daaraan niet af.

Het feit dat er volgens de Rechtbank geen sanktie op het niet volgen van het eigen beleid staat, maakt niet dat Verweerder in die zin juist heeft gehandeld.

Juist nu er geen sanktie op staat en Verweerder evenmin het eigen beleid niet heeft gevolgd, zonder daarvoor enige danwel draagkrachtige motivering te geven, heeft de Rechtbank niet zonder meer kunnen/mogen oordelen, dat daaraan geen gewicht kan worden toegekend bij het oordeel dat er jegens wel gegronde redelijke vermoedens van het bestaan van handelingen ex art 1F-VLV kunnen worden tegengeworpen.

Verweerder heeft kennelijk het oordeel van het Openbaar Ministerie over het bestaan van wel/niet voldoende redelijke vermoedens van handelingen ex art 1V-VLV niet willen vernemen, omdat bij voorbaat het ontbreken daarvan is gekonstateerd.

Indien het Openbaar Ministerie wel om een oordeel was gevraagd en een gemotiveerde beslissing zou zijn gegeven, waarbij desalniettemin niet tot strafvervolging zou zijn overgegaan, dan zou de redenering/motivering van Verweerder wellicht nog wel kunnen zijn opgegeven dat er redelijke vermoedens bestaan.

Thans echter bestaat er geen enkele draagkrachtig gemotiveerde invulling van die redelijke vermoedens en al in het geheel niet dat er is voldaan aan de gestelde "andere c.q. mindere" maatstaf.

Daarnaast geldt dat bij gebreke van erkende slachtoffers er evenmin sprake kan zijn van een "geschokte openbare orde", zodat er sprake is van een extra argument om 1F-VLV niet toe te passen en een vtv-asiel en/of vtv-djb niet toe te kennen.

Ambtsbericht d.d. 29 februari 2000 - art. 1F-VLV

De Rechtbank oordeelt ten onrechte dat Verweerder zich op het AB d.d. 29 februari 2000 heeft kunnen verlaten, gelet op het eerdere oordeel van de AbRS d.d. 3 december 2004, nu reeds toen maar ook thans andere informatie terzake beschikbaar is en ook het relaas van van de inhoud van het ambtsbericht afwijkt.

Verweerder heeft immer gesteld, dat ook de verweten toelating en opleiding procedure moet hebben gevolgd en immer gepromoveerd is vanwege de tentoongestelde (door het -doen - plegen van martelingen) loyaliteit.

1. Echter zo heeft de deskundige Giustozzi (bijlage) in een deskundigenrapport d.d. maart 2006, dat er in het geheel geen bevestiging valt te vinden over de zogenaamde proeftijdtechnieken. Hetgeen een bevestiging is van het relaas van

HOGER BEROEP

1. Het vorengaande wordt bovendien nog ondersteund door brieven verzonden namens de Afghaanse Nationale Assembly aan de MvJ en/of Tweede Kamer met name d.d. 5 augustus 2007 (bijlage), dat Verweerder zich doet steunen op een ambtsbericht dat elke geloofwaardigheid dient te ontberen nu deze - kort gezegd - tot stand is gekomen door een samenwerking van Pakistan met Afghaanse rebellen.
Van zorgvuldigheid en door de onderliggende stukken gedragen conclusies kan derhalve geen sprake zijn.

Deze informatie is een feitelijke ondersteuning van de reeds eerdere ook gemotiveerde stellingen van Ten onrechte wordt derhalve door de Rechtbank tegengeworpen dat er sprake is van een zodanig abstracte en algemeen geformuleerde betwisting, zodat Verweerder daarom het ambtsbericht wel aan de negatieve beschikking ten grondslag mag leggen.

Onder die omstandigheid kan ook niet zonder meer worden uitgegaan van het feit, dat dan wel gepromoveerd zou zijn door het tonen van die gewelddadige loyaliteit in de fase die kennelijk moet zijn gevolgd op de aanstelling en opleiding fase.
Daar waar er geen bewijs is voor de loyaliteitstest in de voorfase, kan de loyaliteitstest in de daaropvolgende fase niet zonder meer worden aangenomen.

Daarnaast heeft gemotiveerd gesteld, dat hij nu juist immer op een afdeling heeft gewerkt waarbij werd gestreefd naar het verminderen van geweld van de zijde van de rebellen door het aangaan van samenwerkingsovereenkomsten.

Voorts heeft de Rechtbank ten onrechte geoordeeld, dat op een omgekeerde bewijslast ligt, waaraan niet zou hebben voldaan.

Echter de Rechtbank en Verweerder hebben noch het relaas en noch de ondersteunende video van in de overwegingen betrokken.

Sterker nog de Rechtbank heeft het aanbod tot het doen tonen van de videoband ten onrechte gepasseerd op een onduidelijke althans niet inzichtelijke grond.

heeft nimmer de tegengeworpen handelingen zelf verricht (zo heeft hij gesteld en elk bewijs van het tegendeel ontbreekt) noch is hij er verantwoordelijk voor te houden gelet op juist zijn werkzaamheden o.a. te zien op de videoband die de "significante uitzondering" vormen op basis waarvan art 1F-VLV nu juist niet kan/mag worden tegengeworpen.

Ook heeft Verweerder nimmer onderzoek gedaan naar het relaas van terzake, hetgeen wel op de weg heeft gelegen van Verweerder althans als er al onderzoek is gedaan dan is dat nimmer gebleken.

1. Daarvoor wordt verwezen naar o.a. een Uitspraak an de RB Groningen d.d. 29 mei 2007 (bijlage), waarin wordt geoordeeld dat het AB niet zonder meer de basis kan vormen voor het tegenwerpen van het "personal and knowing" criterium.

Dit geldt temeer nu naast Verweerder ook de Rechtbank van oordeel is, dat de Nationale Verzoening slechts een "make-up"-karakter had, hetgeen eveneens is gebaseerd op het hierboven betwiste ambtsbericht.

Door het gebrek aan "equality of arms" mag op niet alsnog de bewijslast rusten om aan te tonen, dat hij nu juist niet heeft deelgenomen en/of heeft doen deelnemen aan de loyaliteits-testen.

In aansluiting op het vorengaande heeft de Rechtbank ten onrechte geoordeeld, dat Verweerder op goede gronden heeft tegengeworpen dat zich aan handelingen ex art 1F-VLV-a-grond heeft schuldig gemaakt en derhalve aan het oordeel over de b+c-grond niet meer hoeft te worden toegekomen.

Door Verweerder is nimmer ontkend, dat in het land van herkomst vervolging conform het VLV heeft ondervonden en sindsdien te vrezen heeft gehad voor vervolging conform het VLV.

HOGER BEROEP

3 EVRM

Door Verweerder is bovendien nimmer ontkeend, dat in het land te vrezen heeft gehad voor handelingen in strijd met art 3 EVRM. Dat is ook de reden dat Verweerder niet onmiddellijk na de asiel-aanvraag in 1998 en ook niet onmiddellijk na de verlening van een asiel-a-status in 2003 aan de echtgenote en kinderen van is overgegaan tot het nemen van het 1F-besluit.

Dat Verweerder daar ten tijde van de beschikking op het bezwaar in 2005 daarover anders is gaan oordelen berust niet op gewijzigde omstandigheden noch op een - individueel - onderzoek in het kader van de situatie in Afghanistan terzake en gelijken.

Dus kortgezegd is de tegenwerping van het ontbreken van gevaar ex art 3 EVRM ongemotiveerd.

Dat na zijn verblijf in Nederland van 1998 tot 2005 (ten tijde van de twee aanvullende gehoren onder andere terzake dit onderwerp) niet precies zijn vijand bij naam kan noemen, doet niet af aan het wel immer aanwezig geachte gevaar.

Ten onrechte is de Rechtbank met Verweerder er aan voorbij gegaan, dat er niet slechts sprake is van het enkel behoren tot een groep met een verhoogd risico, doch tot het behoren van meerdere groepen terzake welke een verhoogd risico bestaat.

Zijn afkomst, DVPA lidmaatschap en zijn werkzaamheden.

Ook is ten onrechte buiten beschouwing gelaten de door hem ondergane handelingen art 3 EVRM al dan niet in het kader van vervolging ex VLV.

Daar waar de Rechtbank oordeelt dat er terzake ex-communisten onduidelijkheid bestaat, bestaat er nog geen duidelijkheid dat het behoren tot die groep geen enkel risico met zich brengt. Zolang dient aan de VL het voordeel van de twijfel te worden gegeven.

De Rechtbank oordeelt ten onrechte dat niet nader heeft geconcretiseerd, waarom zijn Khad/WAD werkzaamheden zouden leiden tot een reeel risico ex art 3 EVRM

Niet valt in te zien hoe de Rechtbank tot dit oordeel is gekomen.

Indien enerzijds wordt gevolgd in zijn verklaringen dat hij nimmer zelf schuldig is geweest aan het (doen) plegen van mensenrechtenschendingen in het kader van zijn werk, dan zou toepassing van art. 1F-VLV niet van toepassing mogen zijn en zou hem aldus Verweerder en de Rechtbank wel het recht op bescherming als VL moeten toekomen althans moet op zijn minst status-determinatie worden gedaan.

Indien anderzijds niet wordt gevolg in zijn verklaringen, dan zou hij wel te vrezen hebben als VL en in het kader van art 3 EVRM maar wordt terecht 1F-VLV toegepast.

Indien Verweerder vast houdt aan de hoge positie van met alle daarbij behorende positieve en negatieve punten, dan zal dat ook gelden voor de in Afghanistan verblijvende al dan niet feitelijke machthebbers c.q. derden waartegen geen bescherming kan worden c.q. wordt geboden.

Het is in redelijkheid niet van te eisen dat hij terugkeert naar Afghanistan, waar hij zich dan "low profile" zou moeten gaan ophouden bij de Afghaanse bevolking.

Dit temeer gelet op het feit, dat elk steun/bescherming-kader zal ontberen.

Voor zover de Rechtbank nog oordeelt dat de positie van zijn echtgenote bij terugkeer naar/in Afghanistan niet van doorslaggevend belang kan zijn, omdat van haar niet verwacht wordt terug te keren, wordt volledig ongemotiveerd voorbij gegaan aan het feit dat er dan kennelijk vanuit wordt gegaan dat van zijn echtgenote en/of familie zal moeten scheiden.

Het ontberen van zijn directe steunkader is dan bovendien een ten onrechte niet mee-gewogen element.

HOGER BEROEP

_____ is dus reeds sinds 1998 tot 2005 / 2007 in Nederland hetgeen een duurzaam verblijf dient te worden genoemd, waarbij zijn gezin volledig is ingeburgerd c.q. deels Nederlander is geworden.

In die zin kan niet worden ingezien dat voldoende zou zijn gemotiveerd, dat het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel zou zijn.

Ook heeft _____ in het verleden voldoende medische informatie verstrekt over zijn psychische gesteldheid en de sindsdien gestarte en voortgezette medische behandeling met medikatie en gespreks-therapie bij een psychiater/psycholoog van het RIAGG.

Dat er geen recente(re) informatie is overgelegd doet aan de ernst van de medische situatie en/of de noodzaak tot behandelen niet af. Evenmin heeft Verweerder gemotiveerd weerlegd dat die behandeling nu juist wel in Afghanistan zou kunnen plaatsvinden, dit noch afgezien van het feit dat de oorzaak van de medische situatie nu juist in Afghanistan gelegen is.

Verweerder heeft terzake nimmer een advies van het BMA verzocht en heeft derhalve ongemotiveerd het beroep terzake gepasseerd. In die zin heeft ook de Rechtbank niet tot hetzelfde oordeel kunnen komen.

Voor zover de Rechtbank stelt dat door _____ de toepasselijkheid van het gelijkheid-beginsel onvoldoende is aangetoond met de inhoud van de uitspraak van de RB Utrecht d.d. 29 april 2005 AWB 04/35.406 geldt dat de gelijkheid alle elementen betreft met uitzondering van een strafrechtelijke veroordeling in Nederland :

- # 1F-VLV is tegengeworpen,
- # de hoge leeftijd van de VRL , _____ is thans bijna 55 jaar,
- # familieleden van de VRL zijn genaturaliseerd c.q. ingeburgerd,
- # de VRL c.q. _____ is voor zijn verzorging afhankelijk van zijn echtgenote.

Deze rechtbank stelt dat Verweerder in dat geval tenminste het onthouden van een vtv-3-EVRM nader had dienen te motiveren.

In aanvulling geldt dan nog dat aan de echtgenote van _____ een asiel-a-status onbepaalde tijd is verleend en dat van haar niet mag worden verwacht haar bescherming in Nederland op te geven.

8 EVRM

In aanvulling op alle voorgaande onderwerpen maar ook apart geldt, dat _____ niet alleen een asiel-aanvraag heeft ingediend op individuele gevaars-grond doch ook op grond van de combinatie met zijn echtgenote en ook immer zijn verblijf heeft willen stelen mede bij zijn echtgenote.
Het een sluit de ander niet uit.

Voor het overige dient al het voorgaande als hier herhaald beschouwd te worden.

Uitzetting

Het oordeel inzake disproportionaliteit van het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning dient niet slechts te worden afgemeten - zoals de Rechtbank heeft gedaan - aan de te verwachten duur van niet-uitzetbaarheid, doch ook in het kader van de duur dat _____ nog altijd niet is uitgezet althans door Verweerder geen enkele uitzetting-handeling is verricht c.q. aangezegd.

Het feit dat _____ een VV heeft aangespannen, doet aan die plicht van Verweerder niet af.

Aan het ontbreken daarentegen van elke actie anderszijds dient in het voordeel van de VRL/ _____ te worden toegepast.

Verweerder zet niet uit naar Afghanistan en vanuit Nederland vertrekken er evenmin VL naar Afghanistan, althans heeft Verweerder daarover geen enkel bericht doen uitgaan.

HOGER BEROEP

Ook de algemene veiligheids-situatie is nog altijd dusdanig dat in het algemeen gedwongen terugkeer niet aan de orde is, maar ook zodanig dat de mogelijkheid van schending van art 3 EVRM meer realiteit dan fictie is.

In dit licht heeft de Rechtbank eveneens ten onrechte geoordeeld dat een disproportionaliteits-toets achterwege heeft kunnen blijven.

VTV-DrieJarenBeleid en asiel-vtv

Ten onrechte is terzake niet op het Bezwaar gehoord.

Gelet op het tijdsverloop tussen het verzoek tot toekenning c.q. het moment waarop de toekenning ambtshalve had kunnen/moeten plaatsvinden, kan niet gezegd worden dat het Bezwaar op voorhand kennelijk ongegrond is geweest.

Gelet op het voorgaande gestelde in het kader van art 1 F-VLV had de Rechtbank evenmin kunnen oordelen, dat Verweerder terecht en op goede grond van de diskretionaire bevoegdheid gebruik heeft gemaakt want in redelijkheid tot het onthouden van een vtv-djb heeft kunnen besluiten.

Het tegenwerpen van een contra-indikatie moet ook gemotiveerd worden met een onderbouwing terzake het hier en nu te weten dat de Nederlandse rechtsorde - al dan niet ernstig - is geschokt.

In het onderhavige geval waarbij Rustai gemotiveerd heeft aangegeven dat hij een uitzondering op de regel is, kan/mag niet - langer - worden tegengeworpen dat ook de Nederlandse rechtsorde geschokt is c.q. zou kunnen zijn.

Ten onrechte heeft de Rechtbank ongemotiveerd geoordeeld, dat hetgeen eiser op dit vlak heeft aangevoerd niet van een zodanig gewicht zou zijn dat Verweerder daardoor anders had moeten oordelen.

Ook Verweerder is in de Beschikking op het Bezwaar in het geheel niet ingegaan op de aangedragen argumenten, die u overigens hierboven ook uitgebreid heeft kunnen lezen.

Een dergelijk motivering-gebrek alleen als is in strijd met het recht en de wet.

HOGER BEROEP

BEROEP

REDENEN WAAROM, betrokkene zich richt tot uw Raad van State met het verzoek :

- I. de hierbij bestreden Uitspraken van de Rechtbank d.d. 10-12 september 2007 te vernietigen;
- II. en opnieuw rechtdoende:
 - primair:
te beschikken dat als vluchteling conform het VluchtelingenVerdrag wordt toegelaten in ieder geval een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd (ex Vw1994/1965 c.q. art. 29 lid 1 sub a Vw2000);
 - subsidiair:
te beschikken dat in het bezit wordt gesteld van een vergunning tot verblijf wegens het bestaan van een reëel risico voor een behandeling in strijd met de mensenrechten in ieder geval een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd (ex Vw1994/1965 c.q. art. 29 lid 1 sub b Vw2000);
 - subsidiair:
te beschikken dat in het bezit wordt gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen wegens klemmende redenen van humanitaire aard in ieder geval een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd (ex Vw1994/1965 c.q. art. 29 lid 1 sub c Vw2000);
 - subsidiair:
te beschikken dat in het bezit wordt gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen wegens de reden dat terugkeer van bijzondere hardheid is in verband met de algehele situatie in het land van herkomst in ieder geval een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd (ex Vw1994/1965 c.q. art. 29 lid 1 sub d Vw2000);
- III. rechtdoende :
te beschikken dat in het bezit wordt gesteld van een reguliere vergunning tot verblijf in het kader van zijn beroep op het driejarenbeleid te weten het wachten op een definitief besluit op zijn asiel-aanvraag in 1998.

Hoogachtend,

M.P. Lettinga
Bepaaldelijk Gevolmachtigde